

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice /2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem /2008/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou /2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky /2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

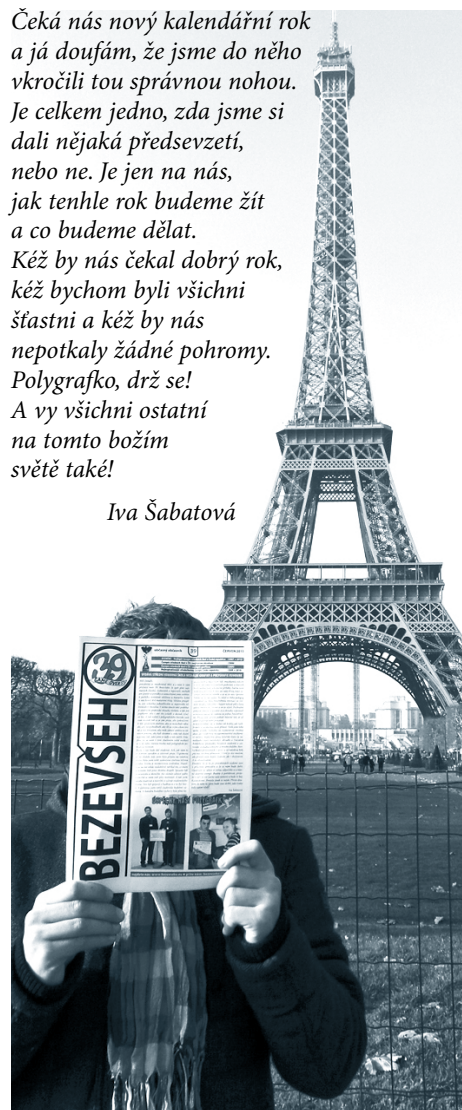
Milí čtenáři,
zdravím vás v novém roce na stránkách nového 41. Bezevseho. Opět jsme ho napěchovali různorodými texty a doufáme, že si každý čtenář vybere to své. Sama nevím, co dřív doporučit. Určitě vás potěší různá interview, kterých máme v tomto čísle opravdu mnoho, recenze, povídky a v neposlední řadě zábava, protože jsme samozřejmě nevynechali perličky. Přinášíme vám informace o úspěchu Bezevseho v soutěži v Brně a reportáž o Dni otevřených dveří nebo z exkurze základní školy tady u nás. Anketa vám umožní nahlédnout, jak někteří z nás strávili Vánoce a silvestr. Samozřejmě, že nechybějí informace o domově mládeže, bez kterého by některým z vás nebylo u nás tak dobře. Do redakce přišli noví žáci z prvních ročníků, kteří se vám představí, a já doufám, že od příštího čísla začnou pracovat na plně obrátky.

Vánoce utekly, než bys řekl švec, a první pololetí bylo završeno vysvědčením. Polovinu školního roku máme za sebou, druhé pololetí poleť ještě rychleji. Však víte, že jakmile jste za polovinou, cíl je nadosah. A co mají říkat maturanti? Jejich roky ve škole budou za chvíli končit. Nevím, jak je to s přípravou na maturitní zkoušku, ale vím, že přípravy na ples jsou v plném proudu. Veškerá pozornost nejstarších teď směřuje k plesu. Na našich stránkách přinášíme nejen reportáž ze stužkovacího večírku, ale také pozvánku na ples. Přijďte, určitě bude stát zato.

Než se rozloučím a popřeju do nového roku, musím ještě oznámit, že od tohoto čísla budeme Polygrafku psát s velkým „P“. A to jednou provždy.

Čeká nás nový kalendářní rok a já doufám, že jsme do něho vkročili tou správnou nohou. Je celkem jedno, zda jsme si dali nějaká předsevzetí, nebo ne. Je jen na nás, jak tenhle rok budeme žít a co budeme dělat. Kéž by nás čekal dobrý rok, kéž bychom byli všichni šťastní a kéž by nás nepotkaly žádné pohromy. Polygrafko, drž se!
A vy všichni ostatní na tomto božím světě také!

Iva Šabatová

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO ZE ŽИВОТА ИНТРАККЭГО

V každém čísle Bezevšeho vás vždy informuji o našem domově mládeže.

V prvním poprázdňinovém čísle jsou poslední informace ze září, v tomto čísle přináším pokračování...

■ ŘÍJEN, LISTOPAD

■ Paní vychovatelka Trejtnarová skutečně i pro studenty další pokračování oblíbené zábavné soutěže KUFŘI a také se ve své skupině věnovala škodlivosti kouření, včetně nabídky nejrůznějších odvykacích metod. V listopadu nastala v DM tzv. „Černá hodinka“ vyprávění příběhů souvisejících se svátkem DUŠIČEK (památka zesnulých - kulturní tradice, historie svátku ve světě,...).

■ Paní vychovatelka Machová se v říjnu dotkla tématu české hymny (jak ji žáci znají, co o ní vědí) a dále pak zaměřila rozhovory se žáky na pomoc druhým lidem a hledání lepšího já v každém z nich. Listopad pak byl o stále velmi aktuálních tématech závislostí - na PC i tabáku (odvykání, omezování, nebezpečí elektronické cigarety).

■ Žáci paní vychovatelky Obergruberové si v říjnu ve skupině povídali o biorytmu lidského organismu, režimu dne, únavy a spánku, v listopadu si pak zkoušeli, jak poskytovat první pomoc a jak se chovat při onemocnění, včetně prevence.

■ V říjnu proběhla krásná beseda s paní učitelkou Limberskou - „Horké křeslo“, na které měli žáci možnost se paní učitelky zeptat na různé zajímavosti z jejího života, poznat ji prostě i z jiné stránky, než ji znají ve škole.

■ Listopad je měsíc s minimem světla a tedy měsíc, kdy je nevhodnější čas na relaxaci. Relaxační večer v DM žákům umožnil prožít a ozkoušet si několik známých relaxačních metod, jako je například Jacobsonova relaxace, autogenní trénink, vizualizace a imaginace.

■ Protože v listopadu skončilo první čtvrtletí nového školního roku a ukázalo se, že mnoho žáků, zvláště těch v prvních ročnících (ale nejenom jich), se potýká se studijními problémy, zaměřili jsme na DM pozornost na to, jak těmto žákům pomoci - mimořádná i individuální studijní doba, kontrola samostudia a psaní úkolů, pomoc vychovatelek a žáků navzájem...

■ PROSINEC

■ Prosinec byl jako každý rok ve znamení času vánočního. Žáci vyráběli přáníčka, pomáhali s vánoční výzdobou v DM, zapojili se do každoroční soutěže „O nejlépe vánočně vyzdobený pokoj“. Také pro ně bylo připraveno posezení na téma „Tajemství Vánoc“ (jak vznikly Vánoce, původ Ježíška, Ježíšek ve světě, vánoční zvyky - věštění budoucnosti,...), ve skupině 3 se povídalo o Vánocích v rodině

i o zdravém stravování, které je v protikladu k tomu, jak jíme o Vánocích. Vánoční dění vyvrcholilo každoroční velkou vánoční návštěvou Ježíška na DM, Ježíšek přinesl dárečky, pak se vánočně recitovalo i povídalo, nechybělo ani cukrovíčko vlastnoručně upečené paní vychovatelkou Trejtnarovou.

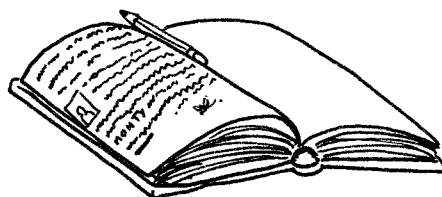
K vánoční nadílce tak trochu patřily i nové deky, které sice zatím nevystačily pro všechny žáky, ale alespoň nahradily ty nejvíce zničené a poškozené.

- lo-

POKLAD Z PŮDY

Listování deníkem na pokračování

Minulé číslo Bezevšeho vám přineslo úryvek z deníku dávných „intráků“, který byl nalezen na půdě a v tomto čísle vám přináším jeho pokračování:

ČTVRTEK 30. 9. 1982, KRÁSNÁ LÍPA

„Dnes jsme slavili takové malé jubileum - uplynul náš první měsíc ve škole. Ráno byla rozcvička trochu drsná, pár chlapců se ulilo a měli z toho průšvih. Ve škole to bylo horší, měli jsme ruštinu a matematiku. Soudružka Žabokrtská vykládala něco, z čeho jsme nepochopili vůbec nic. Na brannou výchovu přišel nový učitel, protože soudruh Uher odjel na vojnu. Škoda, byl dobrý a my si s ním docela rozuměli. No ten nový, to je hrůza. Když přijde do třídy, musíme stát v pozoru, pak udělat vpravo hled a na konci hodiny se pozdravíme: „Dnešní hodině zdar!“ „Nazdar!“ musíme odpovědět. To je, co? Škola byla o hodinu kratší. Dostali jsme zase jedničku. Byl generální úklid. Dnes budou na intru dávat film „Konec agenta W4C“. Po filmu k nám na pokoj přišel zase Čert a říkal: „Dejte mi kousek suchýho chleba, já mám hlad“. Tak jsme mu ho dali.“

ÚTERÝ 5. 10. 1982, KRÁSNÁ LÍPA

„Ráno jsme se probudili a okamžitě vyběhli na rozcvičku, byla dobrá a už si pomalu zvykáme. Ve škole to bylo parádní, pět kluků šlo na závody do Mikulášovic a zbytek se docela ulejšval. Po obědě v Bytexu jsme měli mít tři hodiny technologie, ale ty nám odpadly. Na intru jsme nejdřív hráli pinoc a pak se všichni šprtali na ztřířejší písemku z matiky. Při večerní prohlídce nás vychovatelka sprdla (= vynadala nám), že nám smrděj nohy a že si je nemejem. Dnes jsme přestavovali pokoj, vypadá to trochu líp. Ehm, ehm.“

Vybrala -lo-

O risku, sbírce červená stužka a besedě ...

■ Risk je zisk, ale někdy i jedno jediné zaričkování může znamenat ZTRÁTU zdraví nebo dokonce života. Takovým riskem může být například i jeden jediný nechráněný sexuální styk, který může člověka ohrozit nejen sexuálně přenosnou nemocí, ale bohužel i virem HIV, způsobujícím smrtelné onemocnění AIDS.

■ O tomto onemocnění se v posledních letech moc nemluví, jako by si veřejnost myslela, že je nemoc už na ústupu. Opak je pravdou, lidé nakažených virem HIV neustále přibývá nejen ve světě, ale i u nás v České republice. Jen například v srpnu (poslední aktuální statistický údaj) bylo zachyceno 30 nově nakažených lidí.

■ Jednou z nejvíce ohrožených skupin jsou mladí lidé, a právě proto se naše škola každoročně zapojuje do dobrovolnické sbírky a osvětové kampaně Červená stužka, jejíž výtežek je určen na boj s touto nemocí.

■ Letos máme takové malé výročí, do sbírky se naše škola zapojila už podesáté a studentům se podařilo získat přes dva a půl tisíce korun. **Velké poděkování za účast ve sbírce patří těmto dvojicím:**

1. M. Krejčová, M. Týmová
2. A. Řeháčková, T. Novotný
3. K. Bardynová, P. Hires
4. N. Vnuková, D. Bartoš
5. E. Moravcová, N. Opltová

Díky také vám všem, kdo jste do sbírky přispěli.

■ Protože se naše škola zapojuje do výše zmíněné sbírky, máme od organizace Česká společnost AIDS pomoc, která je jejím organizátorem, zdarma preventivní besedu k tématu HIV a AIDS. Jezdí na ni lektor, pan Matula, bývalý učitel, člověk s velmi pohnutým životním osudem.

■ Letos tato beseda proběhla pro třídu 4.S a jaká byla, si můžete udělat sami představu z některých názorů zúčastněných žáků:

■ Přednáška byla zajímavá, poučná, a přesto, že téma AIDS je vážná věc, tak jsem se i bavila...

■ Byla to zajímavá přednáška. Dozvěděla jsem se mnoho nových informací o HIV a také to tom, jak lidé s HIV vlastně žijí, co musí podstoupit, když je lidé odsuzují a štítí se jich...

■ Líbil se mi styl přednášejícího, s jakým humorem přednášku podal. Také nás zapojil a ptal se nás. Dozvěděla jsem se nové věci, o kterých jsem netušila. Nakonec mě nejvíc překvapil příběh přednášejícího.

■ Přednáška mi opravila některé neznalosti o viru HIV a nemoci AIDS. Měla profesionální podobu, vždy vypadá lépe, pokud si přednášející sám problematikou prošel. Také jsem si uvědomil, že někdy zbytečně odsuzují určitý typ lidí.

■ Přednáška mi přinesla hlavně zamyšlení se nad problémem a myslím, že se v nejbližší době

raději otestuji na HIV. Člověk opravdu nikdy neví.

■ Přednáška byla velice poučná a zábavná. Rozhodně si myslím, že mnoho lidí přesvědčila, aby se nechali otestovat. Jsem rád, že jsem se besedy zúčastnil.

■ Takovéhle besedy by měly být rozhodně častější.

■ Beseda mě ze začátku vůbec nezaujala, ale na konci pán začal vyprávět reálné příběhy lidí z Domu světla a vše najednou bylo jiné. I on nám řekl svůj příběh a v životě to neměl a nemá jednoduché, přesto je veselý.

■ Příjemné přednesení ze života od konkrétního člověka s vlastním příběhem, který se v tom pohybuje každý den a ví, o čem mluví.

■ Bylo to velmi zajímavé téma a člověka to aspoň nahlodá více k tomu, aby na sebe dával pozor. Byla to beseda, která měla hlavu a patu, byla vtipná, snadno srozumitelná, bylo pěkné, že se nás pán i ptal a zapojoval nás do diskuze.

Na závěr pár důležitých informací:

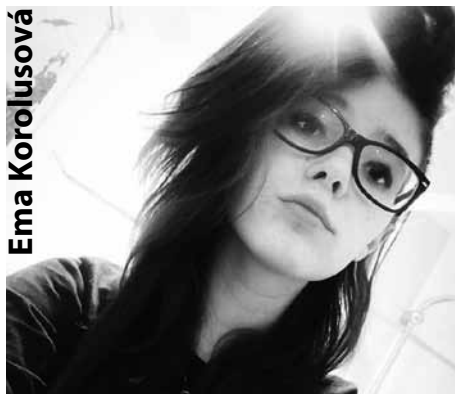
■ Test na HIV je zdarma v Praze v Domě světla (bližší info: www.aids-pomoc.cz).

■ U lékaře stojí v rozmezí 300 až 1 500 Kč podle typu zařízení.

■ Kontakt na pana Matulu: libor.matula@aids-pomoc.cz

Bc. Lenka Obergruberová

Nové tváře v redakční radě

Ema Korolusová

Chtěla bych se představit jako nová členka redakční rady Bezevšeho. Jmenuji se Ema Korolusová a do rady jsem přišla z důvodu, že mě baví psát články, kreslit a organizovat. Pocházím z Nového Boru, ale přes týden pobývám v domově mládeže. Jsem trochu nepořádný typ člověka, ale hodně komunikativní. Baví mě diskutování a taky trochu kritizování. Jsem také velmi fotogenická. Volný čas trávím s kamarády, rodinou a s mým přítelem. Chodím často večer do zábavných klubů v České Lípě. Miluji zvířata a vše kolem nich. Nejvíce kočky. Plánuji psát do časopisu Bezevšeho až do posledního ročníku. Budu se podepisovat jako Shady.

Jan Simandl

Jmenuji se Honza Simandl a tento rok jsem nastoupil do 1.S. O Polygrafce jsem nic moc nevěděl, ale nakonec jsem byl příjemně překvapen. Budu stručný, mezi moje hlavní záliby, které se vejdu do mého nabitého programu, patří hudba (hlavně hip hop), skateboard, sledování seriálů a žonglování s flowersticky. Rád poznávám nové věci a má hlavní vášeň je jídlo. Do Bezevšeho bych měl kreslit. Kreslit do časopisu nebo do novin byl jeden z mých dávných cílů, tak snad se vám některé mé kresby budou líbit. Moje přezdívka bude -simi-.

ANKETA

JAK JSI STRÁVIL VÁNOCE A SILVESTRA?

Tentokrát to není žádná těžká otázka, nad kterou byste museli hodiny přemýšlet a lámat si hlavu s odpovědí. Vánoce a silvestr nějak strávil každý a my se vás ptáme jak. Doma s rodinou? S přáteli? Na dovolené v Thajsku? Nebo jste se snad vydali do teplých krajín?

MARCELA KVÍZOVÁ, 2.S

O svátcích jsem byla s přáteli, ale hlavně doma s rodinou. Užívala jsem si klid od starostí a zkoukla jsem snad každou pohádku. Na silvestr jsem vyrazila ven.

OLDA DUDEK, 3.S

„Prosím tě, kohoutku milý, musím plést ještě chvíli.“

„Kohouti jsou malí páni, jitřenka řídí kokrhání.“

„Smiluj se, jitřenko jasná, smiluj se, sluníčko krásné. Chvilí mě nech ještě plést, nebo mě stihne krutý trest. Macecha mi vyškube vlasy.“

Na silvestra jsem samozřejmě sledoval Mrazíka a na Vánoce to je jasné: „Hej brízo bílá, skloň se

niž, dej ptáčku náruč svou a skryš. Já pak můžu jít a v duši klid můžu pak mít.“

„Výsosti, za chvíli začíná hodina dějepravý!“

ERICH MEISSNER, učitel teoretické výuky

Vánoce chápeme s manželkou jako nejkrásnější svátky v roce. Už sama příprava nám dělá radost - sháníme dárky pro naše děti i vnoučátka, a to již během roku, pečeme cukroví. Největší radost pod stromečkem máme z dárků, které věnujeme, než které dostáváme. Závěr roku, silvestr, poslední roky trávíme doma, vzpomínkou na našeho syna, který nás před třemi roky v tento den opustil.

EMA KOROLUSOVÁ, 1.S

Já byla doma s rodinou a užívala si pohodu. Byl se mnou můj přítel a dívali jsme se na filmy, jak to má o svátcích být. Silvestr jsem strávila se sestrou a s dalšími známými. Bylo to pěkné zakončení večera ohňostrojem.

IVA ŠABATOVÁ, učitelka teoretické výuky

Jak jsem strávila Vánoce a silvestr? Samozřejmě v kruhu rodinném. O Vánocích jsme celá široká rodina pohromadě. Prožíváme svátky

v nádherné atmosféře a s dobrým jídlem. Moc rádi se obdarováváme a těšíme se, až se bude rozbalovat, jaká bude radost z dárků. Pak se s dárečky těšíme do noci a pořad je prohlížíme a nemůžeme se nabažít. Velkým potěšením je náš kocour Felix. On snad ví, že se má radovat, proto pod stromečkem neskutečně rád, honí po bytě papírky a mašličky z rozbalených dárků, leze do všech prázdných krabic a schovává se pod stůl, na němž stojí stromeček. Kdo sáhne pro dárek, je předem ohrožen, neboť černý panter okamžitě startuje a zasekne své dobře vyvinuté drápy pěkně hluboko.

A silvestr? Popravdě řečeno nemám ráda plánování a silvestr nám předem plánuje zábavu. Takže tenhle poslední den v roce nemám moc v lásce. Možná o půlnoci přijde chvilka, kdy na moment pocítím, že už zase vážně uplynul celý rok a jak ten čas letí. S novoročním přáním si vždy uvědomím, jak moc si přeju, aby se vyplnilo to, co si vzájemně přejeme. Tento den trávíme doma, po půlnoci se vyhrneme ven dívat na rachejtle, i když mám strach, aby nějaká nezbloudila a nezamířila si to přímo na nás. Tak v novém roce hodně zdraví a štěstí!“

Všem moc děkuji za odpovědi a za nahlédnutí do životů obyčejných i neobyčejných lidí z Polygrafky. Již teď se můžete těšit na příští anketní otázku a také na odpovědi vašich spolužáků. Mějte se krásně. - Krejčovic-

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ poprvé ..

... a podruhé

12. prosince se na Polygrafce konal den otevřených dveří. I když účast zájemců nebyla tak velká, jak jsme čekali, sešlo se několik skupinek lidí, kteří si přišli prohlédnout naši školu. Zájemci prošli učebny odborného výcviku, podívali se i do školy a pak už na nové uchazeče čekal připravený tým redakční rady a přichystal devátákům pár otázek.

-Maky-

1. Jak ses dozvěděl/a o naší škole?
2. Proč sis vybral/a naši školu?
3. Jak bys ohodnotil/a interiér naší školy?
4. Líbil se ti Den otevřených dveří?

SIMONA BALICKÁ

1. Na výstavě EDUCA.
2. Protože by mě to bavilo a zajímá mě to.
3. Je to tu pěkné, takové normální.
4. Ano, bylo to velmi zajímavé.

JAN GOTTHARD

1. Z veletrhů škol v Rumburku.
2. Líbí se mi pracovat s počítačem.
3. Jako dobrý.
4. Ano.

JAN ROŽÁNEK

1. Znáám to tu, mám tu kamarády.
3. Lepší, než jsem se dozvěděl z vyprávění od kamarádů.
4. Ano, dozvěděl jsem se hodně o škole, intru a oborech.

VÁCLAV KVÍZ

1. O této škole jsem se dozvěděl od mého tatky a sestry.
2. Na tuto školu chodí moje sestra a školu si chválí.
3. Velmi dobré.

LENKA ZEMANOVÁ

1. O této škole jsem se dozvěděla, protože sem chodí spousta mých známých.
2. Baví mě práce na počítačích a celkově grafika. Ať počítačová, tak na papíře.
3. Tato škola mi připadá velmi dobře vybavená, hodně mě překvapily Macy.
4. Ano, líbil, učitelé i žáci jsou velmi příjemní.

MAREK KADLČEK

1. Přes kamarády.
2. Baví mě pracovat s počítači.
3. Určitě dobrý.
4. Ano, ale bylo to moc rychlé.

NATÁLIE TŮMOVÁ

1. Od přátel, co sem chodili.
2. Nabídka oborů a málo žáků.
3. Dobře.
4. Ano.

PETR HABELT

1. Od mámy.
2. Moje rodina v tomto oboru podniká.
3. Nic moc.
4. To ano.

ZDENĚK HORÁČEK

1. Přes internet.
2. Zajímá mě grafika.
3. Jako skvělé.
4. Ano.

MICHAELA FIGALOVÁ

1. Bratr tu studuje.
2. Protože je zajímavá.
3. Myslím si, že je velmi dobře vybavená a je celkem útulná.
4. Ano, líbil.

Volné pokračování Dne otevřených dveří proběhlo ve čtvrtek 23. ledna 2014 a všechny nás překvapila účast i zájem. Měli jsme možnost přivítat uchazeče z Litoměřic, Ústí nad Labem, Děčína, České Lípy, Nového Boru, Kravař, ale také několik místních zájemců. Redaktoři se pochlubili novými tričky a především našim časopisem. Zajistili také anketu a fotodokumentaci.

1. Jak ses dozvěděl/a o naší škole?
2. Co se ti tady ve škole nejvíce líbí?
3. Jaký obor tě zaujal?

DAVID KAŠÍK

1. O škole jsem se dozvěděl z webových stránek.
2. Na škole se mi líbí její komunita a prostředí.
3. Nejvíce mě zaujal reprodukční grafik.

JAKUB KALČIC

1. Hledal jsem na netu.
2. Kolektiv a vybavení školy.
3. Reprodukční grafik.

JAN KOTALÍK

1. O vaší škole jsem se dozvěděl na webových stránkách.
2. Na škole se mi nejvíce líbí počítačové učebny.
3. Zaujal mě grafik.

KRISTÝNA RANFTNEROVÁ

1. Webové stránky a časopis.
2. Že je malá, taková rodinná.
3. Reprodukční grafik.

JÍŘÍ ČEČRLE

1. Od přátel a doporučil mi ji třídní ze základky.
2. Na škole se mi líbí výukový program a menší kapacita žáků.
3. Zaujal mě polygraf a reprodukční grafik pro média.

MICHAELA JANÁČKOVÁ

1. O vaší škole jsem se dozvěděla z internetu.
2. Na škole se mi líbí rodinný přístup.

3. Reprodukční grafik.

PETR KIŠA

1. Z internetu.
2. Zařízení.
3. Reprodukční grafik.

TOMÁŠ WILDMANN

1. Vaší školu mi doporučila kamarádka a zástupkyně z naší školy.
2. Líbí se mi příjemná atmosféra a vstřícnost učitelů.
3. Velmi mne zaujal reprodukční grafik.

NA SLOVIČKO

TENTOKRÁT S BÝVALÝM STUDENTEM

Už je to nějaký ten pátek, kdy MICHAL PLACÁK opustil vrata naší školy, a proto je nejvyšší čas na rozhovor.

Jaký obor jsi na Polygrafce studoval?

Na Polygrafce jsem studoval maturitní obor Reprodukční grafik pro media. Když nyní koukám na to slovo studoval, ono to takové studování nebylo. Díky externí praxi, kterou nám pan Šabata v pololetí v druhém ročníku povolil, jsem školu spíše navštěvoval. Zameškané hodiny byly vždy řádně omluveny nejen mým mistrem na praxi. Z toho důvodu jsem také získal první napomenuti nebo důtku třídního učitele, když jsem si 30. ledna nevyzvedl vysvědčení.

Kde teď pracuješ?

Nyní pracuji a dlouho snad ještě budu v naší malé společné firmičce - reklamní agentuře v České Lípě, kterou jsme založili s kamarádem v roce 2008. Ze začátku byla práce náročná - shánět zákazníky, platit půjčky, pronájmy, ... a pracovní doba od nevidím do nevidím. Za těch pár let se toho spoustu událo a nyní zbyde čas na volnočasové aktivity a další zábavu.

Kterého učitele jsi měl nejradší?

Asi první, na kterého si vzpomenu, je pan učitel Svoboda - náš třídní, který nás měl na matematiku a za vyřešené příklady na konci hodiny dával do sešitu jedničky. Když jich bylo dost a na výzvo jasná jednička, říkali jsme si o různé obrázky - sluníčka, autíčka, mašinky - ty fakt uměl. Dál se mi vybaví pan učitel Uher a jeho smysl pro humor a samozřejmě se nedá zapomenout na paní učitelku Šabatovou, na její až cholericke vzplanuti, kdy celá třída byla v pozoru. To bylo slyšet spadnout i špendlík na zem.

Pravdou je, že jsme byli tlupa hajzlíků, kteří museli z nějakého nám dosud neznámého společensko-sociálního důvodu dostudovat, a zbytek nám bylo jedno. Nakonec všichni učitelé byli fajn, vždy se snažili nám vyjit vstříc a pomoci, když bylo potřeba.

Máš nějakou zábavnou vzpomínku nebo zážitek ze školních lavic?

Zábavných vzpomínek je spousta a stále se v mysli objevují další a další. Nejčastěji jsou z praxe a asi nejlepším místem na příhody bylo foto-lito, kde jsem v zápalu zábavy rozbil sklo u jednoho stolu. Vyvolávací komora byla sama o sobe místem plným zábavy. Na montáži byla zvlášť uvolněná atmosféra po celodenním vdechování výparů z čistících prostředků. Jen na knihárnu vzpomínám špatně a na tuto část praxe bych studenty neposílal. Nejen, že jsem byl na ruce levý a měl bych problém projít do dalšího ročníku, být knihárna celoročním předmětem, ale při řezání lepenky jsem si na pákových nůžkách nechal prst v přítlačném lisu...

Mnoho učitelů na tebe rádo vzpomíná, byl jsi opravdu tak dobrý student?

Doufám, že se na mě vzpomíná spíše v lepším než horším. Jestli se dobrý student počítá podle nejvyššího počtu zameškaných hodin, určitě jsem byl jedničkou. Snad mé neustále odchody z hodin vyřizovat si pracovní hovory se zákazníky nebyly prvním bodem nejedné pedagogické porady. Na druhou stranu si myslím, že jsem byl vzorný student, který splnil to, co splnit měl, někdy trochu víc a vždy s významáním, které nepřesahovalo průměr 1,25. Všem přeji úspěšný rok 2014. Maturantům úspěšně zvládnutí životní zkoušky, učitelům pevné nervy se studenty a Bezevšeho další roky života, spoustu přispívatelů a čtenářů.

-Dom-

DENÍK VYSOKOŠKOLAČKY

ДЕНІК ВІСЬКОШКОЛАЧКА

To si tak celou dobu sedíte, posloucháte vyučující a doktoranty a říkáte si, jakou máte flákačku. A pak na jednou někdo pronese: „Své semestrální práce odevzdávejte do 16. prosince.“ V tu chvíli se vám zastaví tep. Dnem i nocí přemýšlíte, co už máte, co ještě máte dělat, jak že se asi píše ta obhajoba a ve finále, co se bude dít, když ukončíte studium. A tak se teď plácám a přemýšlím, co první, jak nezmagorít a jak si u toho ještě zachovat trochu „života“. A tak mi držte palce, ať to všechno udělám, stihnu a ať je mi vše uznáno, abych mohla nadále přispívat. A víte, co je nejhorší? Přišlo mě období lenivosti, jako vždy v ten nejlepší čas!

Asi mi brzy dojde dech. Jestli jsem dřív měla depresi ze zimy, jakožto počasí, tak mě dnes nechává zcela chladnou, co je vlastně za roční období. Jediné, co mě teď zajímá, jsou semestrální práce, index, kredity, termíny, zápočty, zkoušky. Nic jiného v hlavě prostě nemám, a na nic jiného vlastně ani nemám čas. To, co mě drží nad vodou, je, že už mám dva zápočty hotové a vidina toho, že bych možná ten zbytek mohla zvládnout. Jsem vděčná za to, že nám většinu věcí odložili. Doufám, že si užijete Vánoce, a já se jdu vrhnout do víru semestrálních prací.

-YumeOokami-

Od tiskaře přes modeling k profesionálnímu Make-Up Artist

Tentokrát bych vám chtěla představit Ivana Malejovského, našeho bývalého žáka, který u nás absolvoval učební obor Tiskař na polygrafických strojích. Tiskařině se však nevěnuje a je s podivem, kam se až může tiskař dostat.

Pamatuješ si ještě dobu, kdy ses tady u nás učil? Proč sis tenkrát vybral Polygrafiku a zrovna tiskařinu?

Jistě, na školní léta se nedá zapomenout a vzpomínám na ně rád. Popravdě řečeno, pro Polygrafiku jsme se rozhodli, protože je ve městě, kde jsem žil. Lákala mě ale grafika a pro tiskaře jsem se rozhodl na poslední chvíli a už vlastně ani nevím proč. Lépe řečeno, nechtěl jsem absolvovat tenkrát povinnou vojenskou službu a jít ještě do školy byla ta nejjednodušší cesta, jak se jí vyhnout.

Tenkrát jsi tu měl na škole oba rodiče, jaký to byl pocit? Mimořádně, maminka tu ve školní kuchyni pracuje dodnes.

Ano, to je pravda, pracoval tam tatka a mamka tam ještě vaří. Já jsem to nějak neprožíval, vůbec jsem to neřešil a myslím, že ani učitelé a mistři na mě nekoukali jinak, než na ostatní studenty. Když na to tak vzpomínám, byl jsem spíš v nevýhodě, oproti ostatním studentům by mi záškoláctví totiž asi neprošlo.

Jak to s tebou vypáдалo po zkušenkách, našel jsi práci? Hledal jsi práci v oboru?

Já jsem od prvního dne na odborném výcviku věděl, že práci tiskaře nikdy dělat nebudu, že k tomu nikdy nenajdu cestu. Takže praxe mě totálně nebavila a ani mi to nešlo. Musel jsem se hodně překonávat, abych ten obor vůbec dodělal. Asi vás napadá otázka, proč jsem neodešel na jiný učební obor nebo na úplně jinou školu. Jednoduše jsem nechtěl, chtěl jsem mít už školu za sebou a jít si svou cestou. A když už jsem se pro tuto školu rozhodl, řekl jsem si, že ji prostě dodělám. Práci v oboru jsem si teda pochopitelně nehledal a ani by mě to nenapadlo. Hned po škole jsem začal pracovat jako obsluha v jedné krásné cukrárně tady v Rumburku. Práce mě bavila, ale asi po půl roce jsem odešel do Prahy. Už během školy jsem se pasivně věnoval modelingu, komparzu apod. Nebavilo mě stále na castingy do Prahy dojíždět, a tak jsem se rozhodl že si najdu práci a bydlení v Praze.

Jak ses dostal do zahraničí, co jsi tam dělal za práci?

Do Anglie jsem se dostal úplně náhodou a věřte, že mě nikdy předtím nenapadlo, že bych někam vycestoval. Proběhlo to hodně rychle. V prosinci jsem někoho poznal a v lednu už jsem se bálil. V Anglii jsem pracoval v jednom velkoskladu v oddělení pro online zákazníky (e-shop) se sportovním oblečením, botami atd. Všechno kolem sportu, od ponožek, přes mikiny, bundy, kola, až po stroje pro fitness.

K práci jsem ještě chodil do školy na angličtinu, protože, moje angličtina byla o ničem a styděl jsem se za to, že se neumím domluvit. Ani dnes ale nedokážu říct, že umím anglicky. Domluví se, to ano rukama, nohama. V běžném životě, tam jsem se naučil dobře mluvit polsky - ale opravdu.

V současné době se prezentuješ jako profesionální vizážista/make-up artist a oděvní stylist a nabízíš MAKE-UP, STYLING (styling a kompletace outfitu na focení; poradenství při nákupu) a DOPLŇUJÍCÍ SLUŽBY (půjčování bižuterie, šátků a jiných módních doplňků). To je velmi zajímavé. Doplnil sis nějak vzdělání nebo jsi načerpal zkušenosti v zahraničí, jak probíhá takový tvůj běžný den. Spolupracuješ s někým nebo pracuješ sám?

Jak už jsem se zmínil, dělal jsem pasivně modeling a vždycky mě moc bavilo to zákulisí, líčení, styling apod., prostě runway. V Praze jsem pracoval v jednom obchodě s oblečením, kde jsem nastoupil jako prodejní asistent a vypracoval jsem se na vizuála- mým úkolem bylo ob-

lékání figurín a celkový design obchodu. Udělal jsem si rekvalifikační kurz styl, ve škole asociace stylistů a vizážistů ČR. V Anglii jsem dokonce začal fotit jako fotograf, protože fotka mě taky vždycky bavila. Začal jsem fotit kamarádky a známé, které jsem si sám oblékal. Byl jsem ale nespokojený s jejich líčením, a tak jsem začal kromě stylingu i líčit. Kurz jsem si ve Velké Británii na make-up nedělal, jsem samouk, na youtube je x tutoriálů a šlo to celkem rych-

le. Člověk asi musí mít pro tuhle práci vlohy už od narození, musí pro to mít citění. Moje práce se líbila už od začátku a nesmírně mě to bavilo a baví dodnes. To, že se to líbilo mě nakopávalo jít dál a vzdělávat se. Byl jsem tedy fotograf 3 in 1, fotograf, stylist a vizážista. Spolupracoval jsem i s jinými fotografy. V současné době mám fotografické služby I&J photography, kde pracuji s fotografem Janem Vobrubbou. Po návratu do Česka jsem si udělal rekvalifikační kurz make-up a foto make-up v podlé mě nejlepší škole Make-up isstitute Prague, kde si chci udělat ještě další doplňující kurzy. Myslím, že v tomto oboru je stále co se učit. Můj běžný den? Já nemám běžný den, každý můj den je opravdu jiný. Mám schůzky s klienty a potencionálními partnery nejmenované německé firmy, která vyrábí produkty pro zdraví a krásu (health & beauty). Líčím klientky doma nebo někde v ateliéru, redakci, salonu nebo na přehlídce. Nemám s nikým smlouvu, vždy je to spolupráce externí. Takže spolupracuji s fotografy, webovým portálem prozeny.cz, s kadeřnickým salonem tady v Rumburku, s majitelkou obchodu s oblečením a teď dokonce se stomatologickou firmou, která kromě běžných zákroků dělá estetickou stomatologii.

Jak se dívají na tvoji práci rodiče, viděli někdy výsledky tvé práce?

Myslím, že jsou na mě pyšní a jsou moc rádi za to, že dělám to, co mě baví. Výsledky mé práce samozřejmě viděli na fotkách, na internetu atd.

Kde v současné době žiješ?

V současné době žiju v ČR, v březnu to bude rok, co jsem zpět. Nedá se pořádně říct, kde žiju. Mám zázemí v Praze, Jablonci nad Nisou a v Rumburku, takže stále pendluju.

Máš ještě nějaké další zájmy nebo ti už na jiné koníčky nezbyvá čas?

Moje zájmy jsou moje práce a myslím, že je to to nejlepší, co člověk může mít - práci, která je jeho hobby. Kromě toho je mým velkým koníčkem také zahrada, cestování a vaření.

Blíží se plesová sezóna, možná by chtěl někdo využít tvých služeb. Jak mají dívky postupovat, budou-li chtít třeba učešat nebo udělat make-up?

Ano, plesová sezóna je již v plném proudu a já jsem díky tomu většinu víkendů tady na severu v Rumburku, kde spolupracuji s již zmiňovaným kadeřnickým salonem Na Pražské, kde je úžasná kadeřnice Katka Frimlová. Je to jednoduché, prostě jen zavolají (603518188) a objednají se na určitý den a na určitou hodinu, měly by počítat s tím, že česání a líčení trvá přibližně hodinu. Nedá se to říct s přesností, závisí to na náročnosti. S každou klientkou konzultujeme její představy a možnosti tak, aby byla maximálně spokojená. Zákaznice by měly dorazit nejlépe nenalíčené.

Co bys vzkázal našim čtenářům?

Vášim čtenářům bych chtěl popřát v první řadě hodně zdraví, protože to je to nejdůležitější, hodně úspěchů v soukromém i pracovním životě a studentům bych rád vzkázal, že by si měli jít za svými sny. Život je boj a cesta je trnitá, důležité je nevzdávat se a věřit. Hlavně

by si měli uvědomit, že všechno, co dělají, nedělají pro kamarády, pro rodiče nebo pro učitele, ale pro sebe! A ještě jedna rada do života: na nikoho nespolehejte, spolehejte se sami na sebe. **Musím Ivanovi moc poděkovat, protože jsem otázky na něho vychrlila na poslední chvíli a on mi obratem všechny zodpověděl.** Velmi obdivuji, že dokázal vycestovat, aniž uměl cizí jazyk, že se dokázal uchytit v oboru, kde je obrovská konkurence, že se nebojí práce a čím je jí více, tím se cítí lépe. Je radost sledovat osudy našich žáků, kteří žijí plnohodnotně, protože je pro ně jejich práce zároveň koníčkem. Pak jsou šťastní. Musíme tedy i my být šťastní, protože naši žáci jsou tak trochu i naše děti! Kéž byste všichni mohli v budoucnu najít práci, která by naplnila vaše životy.

-ŠA-

Šťastnou cestu

V loňském školním roce získal náš časopis Bezevšeho 2. místo v soutěži o Nejinspirativnější středoškolský časopis, kterou pořádá Klub volných novinářů při Syndikátu novinářů ČR. Dva redaktori odletí na studijní cestu do Bruselu a stráví zde tři dny.

Na program bude především návštěva Evropského parlamentu a představení služeb pro novináře, které EP nabízí. Dále nebudou chybět setkání se zajímavými lidmi z administrativy Evropského parlamentu a také setkání s některými poslanci zvolenými za Českou republiku. Samozřejmě bude i prostor pro zhlédnutí Bruselu.

Setkání v EP proběhnou zejména v češtině, ale i slovenštině a angličtině. Na cestě budou účastníky doprovázet pracovníci Informační kanceláře EP. Většina nákladů (cesta z Prahy do Bruselu a zpět, transfery na letišti v Bruselu, ubytování a část stravování) bude hrazena.

Pro tuto cestu jsme vybrali dva redaktory, kteří pracují v redakci dlouho a intenzivně, Markétu Kolaříkovou (Krejčovic) a Samuela Suchého (Sam).

O své cestě nás na stránkách Bezevšeho budou brzy informovat. Markéto a Same, šťastný let!

-ŠA-

Reportáž z Brna na pár řádek

Bylo nebylo, na východním konci naší vlasti se rozkládalo Brno. A v něm se 3. 12. konalo finálové kolo soutěže středoškolských časopisů, již sedmý ročník. Náš přeslavný a převelice vážný časopis vyslal tři redaktory do bouřlivých vod konkurence, aby poznali, kdo je nejlepší. Jakým zklamáním pro nás bylo, když jsme se celkově umístili druhí. O to víc nás hřeje první místo za grafiku. Pohádka skončila.

-Krejčovic-

Krátká zpráva z burzy škol

11. listopadu 2014 jsme se zúčastnily burzy škol v Rumburku. Začátek byl naplánovaný na dopoledne a už chvíli po deváté začali přicházet první devátáci. Vypadali zmateně a ani se nevidím, nabídka škol byl rozsáhlá a stálý přísun letáků do jejich rukou jim na rozhodování určitě nepřídal. Byli na roztrhání, každý zástupce své školy se snažil přesvědčit, že právě jejich škola je pro ně ta pravá.

-Maky, Miluš-

Prezentace ve Skalici

Vážení čtenáři, chtěl bych vás informovat o mé účasti na jedné základní škole ve Skalici u České Lípy, kde jsem prezentoval naši školu. Měl jsem připravenou prezentaci a povídání o tom, co se dělá na naší milované Polygrafce. Byla to pro mě velmi dobrá zkušenost do života a teď jsem si jistý, že dokážu bez problému improvizovaně mluvit o čemkoliv. Přiblížil jsem žákům náš běžný den, povyprávěl o vybavení školy a musím říct, že to mělo velký úspěch. Všem se mé povídání moc líbilo a po tom, co jsem vše dopověděl, se strhla velká diskuze a mnozí projevíli zájem u nás studovat. I učitelé, kteří tam se mnou byli, mě pochválili za dobře připravenou přednášku, což mě vážně těší! Doufám, že se na Polygrafce najdou stejně nadšení studenti, jako jsem já, kteří budou do budoucna také prezentovat naši školu.

-dom-

Nebojte se vysoké školy

Jelikož už jsem dlouhou dobu nepřispěla do našeho milého Bezevšeho, rozhodla jsem napsat článek o tom, jak to funguje na vysoké škole.

Většina lidí se dlouze rozmýšlí nad tím, zda jít studovat dál anebo si udělat jen maturitu a začít hned po škole pracovat. Pro mě byla jasnou volbou vysoká škola, protože zastávám názor, že vzdělání je pro život velmi důležité. Po bojích, na jakou školu vlastně jít a na jaký obor se přihlásit, jsem se rozhodla začít novou etapu svého života v Ústí nad Labem na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně. Většinou se lidé obávají toho, že učení bude náročnější, učitelé budou přísnější a hromada povinností vám zabere všechny volný čas. Je tedy pravda, že studium na vysoké škole není pro všechny. Pokud člověk nemá vztah k poznávání nových věcí, nemá aspoň nějaký zájem se vzdělávat, bude pro něj studium náročné. Pro ty, kteří se však rozhodnou studovat to, co je baví, bude studium spíše zábava.

Když jsem ve škole řekla, že jsem z Polygrafky, každý se zeptal, co to vlastně je a další otázka hned následovala: „A co tady vlastně děláš, když nejses z gymplu?“ Nevím, kde se vzal názor, že vysoká škola je jen pro ty, kteří vystudovali gymnázium. Věřte mi, že i mnoho učitelů na vysoké vám to bude říkat. Dle mého názoru to není pravda. Ano, gympláci mají hodně teorie a měli by mít více znalostí. Pokud se však rozhodnete studovat a věnovat studiu svůj čas, nebude pro vás žádný problém zvládnout nějakou zkoušku či zápočet. Sama jsem se rozhodla studovat historii v kombinaci s filosofií. Pokud si dobře pamatují, na Polygrafce jsme měli dějepis jeden rok a poté jsme si prošli výtvarnou kulturou. Ze začátku vám ten dějepis jistě chybí, musíte si osvěžit paměť. Jakmile se dostanete do víru dění, už pro vás není problém se orientovat.

Největší problém, který vás bude čekat, je zvyknout si na systém vysoké školy. Když jsem seděla na předzápisu a paní ze studijního oddělení začala vyprávět o našem studijním systému STAG, ve kterém probíhá organizace celého studia, většina z nás odcházela s hlavou jako balón a stejně nevěděla, o čem to ta ženská vlastně mluvila. Každá škola má svůj studijní systém. Uslyšíte o STAGu, SISu a jiných. Nemusíte se toho však bát, pokud se naučíte se systémem pracovat, stane se vaším nejlepším přítelem. Všichni programátoři se snaží, abyste tam našli všechno, co budete potřebovat. Takže zde probíhá zápis předmětů, najdete si, kde se nachází učebny, seznámíte se se jmény učitelů a jejich tituly (na to pozor, každý učitel chce být osloven svým nejvyšším titulem) aj. Většina předmětů (resp. kurzů) má doporučený rok, kdy byste ho měli splnit, ale je na vás, kdy si ho zapíšete. Dále u něj najdete počet kreditů, které se vám přičtou po úspěšném splnění. Kredity sbíráte jako body. Na konci roku musíte mít určitý počet kreditů, abyste mohli postoupit do dalšího ročníku. Většinou je výuka rozdělena mezi povinné kurzy a povinné volitelné. Každý obor má určitý počet kreditů, které musíte splnit za tři roky studia. Jak již bylo řečeno, kredity se přičtou, jakmile předmět splníte. Některé předměty jsou ukončeny zápočtem, což znamená, že napíšete na konci semestru nějaký test, nebo odevzdáte seminární

práci či vypracujete referát. Jiné předměty musíte ukončit zkouškou, která bývá většinou ústní. U zápočtů i zkoušek máte podle zákona vždy tři pokusy, takže se nemusíte bát, když se to napoprvé nepovede.

Myslím, že nejvíce se vám bude líbit uspořádání akademického roku. Ten je rozdělen na zimní a letní semestr. Zimní semestr většinou začíná na konci září nebo začátkem října a končí před Vánoce. Po něm následuje zkouškové období, které trvá celý leden a začátek února. Takže čím dřív zvládnete všechny předměty splnit, tím více volna máte. Začátkem února se odstartuje letní semestr, který trvá do půlky května. Poté následuje letní zkouškové období, které končí posledním červnovým dnem. Nemusíte se však bát, že byste nedostali již žádnou šanci na opravu. Druhé letní zkouškové období probíhá na konci srp-

na a celé září. Je to možnost pro ty, kteří nestihli vše splnit a chybí jim kredity do dalšího roku. Co se mi nejvíce líbí na studentském životě, jsou ty možnosti. Máte sice dané předměty, které musíte splnit, ale také si můžete zapisovat volitelné předměty, které vás zaujmou. Univerzita prostě žije. Každou chvíli se konají nějaké akce, jako výstavy, přednášky o zajímavých tématech, studentské akce, seznamovací akce mezi studenty... Mnoho akcí je připravováno pro studenty i jinými organizacemi, jako je muzeum, divadlo, knihovna. Takže každý si najde to své. Stav studenta také přináší mnoho slev na lístky do kina, divadla, na festivaly aj.

Většinou se říká, že na studentská léta se nejradyji vzpomíná. Já jsem si jistá, že na roky strávené na univerzitě určitě nezapomenu. Poznáte zde mnoho zajímavých lidí a zažijete spoustu akcí. Určitě bych studium na vysoké doporučila všem lidem, kteří o další vzdělávání stojí.

-MišCA-

Filip Aust je můj kamarád, se kterým jsem se seznámil před několika lety a prožil jsem s ním skvělá léta a mnoho zábavy! Ale stalo se to, co se stalo, a Filip se odstěhoval za mamkou do Ameriky, kde teď také žije. Proto jsem se s ním rozhodl udělat rozhovor, u kterého se zastaví snad každý čtenář!

Na začátek bych se tě chtěl zeptat, kde bydlíš?

Bydlím v New Yorku, v části, která se jmenuje Brooklyn.

Jak vypadají Vánoce u vás v Americe, je to hodně jiné než u nás? Jak vypadají vánoční ulice?

Jiné určitě jsou, například: na stolech většinou bývá pečený nadívaný krocen a pečená šunka. Další zajímavostí je, že dárky se rozbalují až druhý den ráno po Štědrém dnu, čili 25. prosince. Vánoční ulice jsou vcelku podobné jak u nás. Ozdobené jsou ale jenom některé. Často také bývají velice pěkně ozdobené domy, které až berou dech.

Vím, že jezdíš na kole, jsou tam parky, jsou lepší než u nás?

V celém Brooklynu je skatepark jenom jeden, což mě velice překvapilo, ale naštěstí je docela blízko místa, kde bydlím. V Manhattanu, který je vzdálen od čtvrti Brooklynu, kde bydlím, asi 20-30 minut autem (když ovšem není zácpa), je skateparků víc.

Chodil jsi do školy i v České republice, jak vypadá vyučování v Americe?

Ano, chodil, v Americe žiji teprve čtvrtý měsíc, takže mam víc zkušenosti ze škol v Čechách,

ale určitě se to tu velice liší. Školy s názvem Elementary School jsou něco jako první stupeň, sem chodí děti od 1. do 5. třídy. Pak pokračují v Middle School, což je 6. až 8. třída, něco jako náš druhý stupeň, a pak následuje High School, což je střední škola, od 9. do 13. třídy.

Co se ti v Americe nejvíce líbí?

Nejvíce se mi asi líbí počasí. Zataženo nebo dešť je tu jen občas. Taky se mi líbí, jak zde jde docela rychle zapadnout, nikdo si ze mě i přes moji nedokonalou angličtinu zatím nedělal legraci. Ale musím říct, že se učím rychle.

Chtěl by ses jednou vrátit do Čech a žít tu?

Do Čech se plánuji určitě vrátit, stěhoval jsem se do USA, protože mamka je občanka USA a já tím pádem měl možnost dostat zelenou kartu a později i občanství.

Je pravda, že američtí policisté pořád jedí donuty (koblíhy)?

Každý policista tlustý není, ale určitě si během služby každý rád zajde na malou svačinku do Dunkin Donuts.

Moc děkuji mému americkému kamarádovi za rozhovor a doufám, že se vám čtenářům líbil.

-dom-

70 otázek pro Hanku Denerovou

Milí spolužáci, ve třídě 1.P mám jednu spolužačku, která na Polygrafce studuje už pár let, a tak jsem se rozhodla vám ji představit. Jmenuje se HANA DENEROVÁ. V naší třídě je moc oblíbená, rozumí si s každým a je to naše „máma“. My ji máme moc rádi a vsadím se, že ji v podstatě má rád každý, kdo ji zná. Tak snad abych začala.

Jaké je tvé celé jméno?

Jmenuji se Hana Alexandrovna Denerová. Jméno Alexandrovna je převzato z dynastie Romanovců (Alexandr Alexandrovič, Marie Alexandrovna) a jsou do toho kupodivu přimícháni i Fjodorové (Alexandr Fjodorovič), tenkrát asi měli dlouhou chvíli. Prostě mám jméno Alexandrovna a moc se mi líbí!

Kdy a v jakém městě ses narodila?

Narodila jsem se 9. února 1990 v České Lípě.

Jakou máš nejoblíbenější barvu?

Nejoblíbenější barvu nemám, ale preferuji Ferrari červenou, černou a modrou.

Jaká se ti líbí barva očí?

Miluju modré oči, a když už to musí být, tak snesu i zelené.

Jaké je tvé nejoblíbenější jídlo?

Mám ráda italskou, francouzskou, chorvatskou a českou kuchyni.

Jaké je tvé nejoblíbenější pití?

Ráda piju zelený čaj s různými příchutěmi a také Johnnynho Walkera.

Jaká máš ráda zvířata?

Mám ráda všechna zvířata, jsem taková zvířecí mamča. Ale nejvíc asi tygry a další veliké čičinky.

Jaké je tvé nejoblíbenější/šťastné číslo?

Moje šťastná čísla jsou 9 a 7.

Jaké období máš ráda a naopak, které nemusíš?

Každé období má své. Na jaře se mi líbí, že už vše raší a kvete, v létě je krásné teplo (člověk je nucen se neustále něčím osvěžovat) a hlavně jsou přece prázdniny. Na podzim chodíme pouštět draky, a když už mě podzim tady u nás nebaví, zabalím kufry a jedu někam do teplíčka. No a na zimu se těším kvůli sněhu, lyžování, Vánocům a tak, takže asi jako každý člověk.

Jaký styl hudby posloucháš?

Já poslouchám od každého něco, nemám přesně vyhraněný styl hudby. Poslední dobou jsem si zvykla poslouchat Šlágr TV, hlavně když hraje Duo Yamaha, a vloni jsem byla třeba na Vlachovce, ale to mě moc nevalo.

Který styl hudby nemáš ráda?

Nemám styl hudby který by mi vysloveně vadil, mám dny, kdy si pustím třeba W. A. Mozarta. Ale

je pravda, že když slyším dechovku, že mi nebývá moc dobře.

Máš nějakou oblíbenější písničku?

Jednu mám, váže se k ní moc smutná vzpomínka, ale i přesto miluji Love Hurts.

Máš oblíbeného zpěváka nebo zpěvačku?

Mám, Daniela Landu.

Který typ filmů máš ráda?

Mám ráda komedie, kvalitní horory a takové ty klasiky typu Vetřelec a Predátor.

Máš nějaký film, na který ráda koukáš?

Bumer (Bavorák) a taky Rush, když pomínu faktické nedostatky.

Břečíš u smutných filmů?

Když už na nějaký koukám, tak zásadně nebřečím, asi to má co dělat s mojí psychikou...

Čteš ráda a pokud ano, jaké knížky?

Čtení mám moc ráda, neustále obohacuje moji už tak velkou slovní zásobu. Mezi mé oblíbené čtivo patří kriminálky se skutečnými příběhy, baví mě odhalovat vrahy a jejich postupy. Také mám ráda knihy od Dona Miguela Ruize, to jsou toltécká prorocství a nauky.

Co tě nejvíce baví a jaké máš koníčky?

Miluju Formule 1, motorky, baví mě závodit a demolovat. Prostě všechno, co se týká motorů a rychlých aut.

Máš nějaké zlozvyky?

Pokud ano, který je ten nejhorší?

Zlozvyk...nech mě přemýšlet... Kouřím, ale neberu to jako zlozvyk, protože kouřím ráda. Takže žádný nemám.

Co nejraději děláš ve svém volném čase?

Díky svým zálibám moc volného času nemám, ale snažím se o něj co nejvíce to jde. Když se mi to podaří, jsem ráda se svým mužem a s rodinou. Snažím se využít pro ně každou volnou chvíli, nikdy nevím, jak dlouho tady ještě budeme.

Mužem? Jsi vdaná?

Vdaná nejsem, svého přítele ale nazývám mužem od začátku a přede všemi, i kamarádi se mě ptají, jak se má můj muž.

Sportuješ? Pokud ano, který je tvůj nejoblíbenější sport?

Sportuji a ráda! Teď už kvůli zdraví to není tak slavné, jako když jsem byla mladší, z WRC a z Demolition derby mám dost zničená záda, ale pořád ráda závodím. Můj muž mě přitáhl ke golfu, ten jsem si zamilovala. Také geocaching nám zabere pár chvil.

Je ti někdo vzorem a proč?

Vzorem mi byl vždycky můj tatínek, kvůli tomu jakou měl povahu, jak bral život a čeho všeho

v životě dosáhl. Povahu mám našťástí po něm, takže se mi vše dělá snáz. Jsem celá tatka (až na pár věcí, které on samozřejmě jako muž neměl) a snažím se dokázat to, co dokázal on.

Odkud pochází tvoje rodina?

Mí rodiče jsou už z Čech. Byť jen sebelehčí zkoumáním by bylo moc rozsáhlé, protože má rodina má kořeny v Německu, v Rusku a v Anglii. Rodiče se ale už narodili v Čechách. V zahraničí mám kupu příbuzných, které navštěvuji.

Jsi věřící?

Nejsem náboženský fanatik, ale určitě nejsem zcela ateista. Věřím v sebe.

Co máš v plánu do budoucna?

Určitě bych se chtěla posazít o bejby. Také přemýšlíme nad novým domem, ale bojím se, že nedokážu opustit své blízké a svůj rodný dům.

Jaký je tvůj životní cíl, co bys chtěla dokázat?

Nikdy už nebudu profesionální boxerka ani závodnice, tak se zaměřím na to mít spokojenou a šťastnou rodinu. To je už nyní můj životní cíl.

Jak trávíš Vánoce a silvestr?

Vánoce, ty přímo miluju. Trávím je asi jako každý se svou rodinou a nejbližšími. Rozhodně se nikam nehoním a užívám si dny klidu a volna. Silvestr slavíme nejdříve doma s rodinou a poté s přáteli v baru.

Piješ, kouříš a chodíš se bavit?

Kouřím. Teď už moc nepiju, ze zdravotního hlediska bych neměla ani kouřit, ale znáte to, na něco se umřít musí. Bavit se ale chodíme do baru nebo do hospody na kulečnick a na šipky (ty mám také moc ráda). Ale přesto si pár pivěk neodpustím a sklenku Walkera jakbysmet.

Máš nějakou nejoblíbenější herečku?

Herečku? No asi Jennifer Aniston. Já spíš radši herce.

Máš nějaký příběh ze života?

Za svůj život jsem si příběhů užila až dost, některé byly smutné, ale většina jich byla veselých. Bylo by nespravedlivé vybrat jen jeden. Teď vás opravdu žádným luxusním příběhem nepobavím, na to by chtělo mít dostatek času.

Jaký byl tvůj nejoblíbenější kreslený film nebo seriál, když jsi byla malá?

Když jsem byla malá, líbil se mi Toronto Tom a také Tom a Jerry. Když jsem byla starší, sledovala jsem Spongeboba v kalhotách a Simpsonovy, ti mě drží dodneška.

Jaká byla tvoje nejoblíbenější hračka?

Měla jsem velkou úžasnou mluvicí panenku ze Švýcarska, to se za mého dětství dalo těžko sehnat tady v Čechách. Také medvídko, který mluvil, jsem měla moc ráda, spoustu Barbie od mého bratra z Itálie a od rodičů. Ale panenky byly víceméně jen na výstavu, víc mě bavilo drandit s auty.

A co plyšáci?

Na plyšáky jsem byla maniak! Dodnes jich mám spousty schovaných.

Líbilo se ti ve školce?

Ve školce? Ano líbilo, a moc! Domů jsem ale chodila zásadně „po o“, tatínkovi by beze mě bylo doma smutno.

Jaká je tvoje nejhezčí vzpomínka z dětství?

Nejhezčích vzpomínek mám nespočet, nedá se vybrat jen jedna jediná. Moji rodiče mě neustále brali na výlety a tatínek byl specialista na vymyšlení bláznivých her. Takže u nás doma bylo dost hlučno. Ale teď mě jedna věc napadla! Tatínkovi jsem jako malá dělala culíky po celé hlavě (měl krátké vlasy, takže to byly vlastně jen spíš takové „štetky“, spousta gumiček a z nich čouhalo pár vlasů). Jeli jsme nakupovat a tatínek si je nechával na hlavě, mně se to tenkrát moc líbilo. Tatínkovi bylo jedno, co si o něm lidé myslí, hlavně že udělá radost mně, která jsem pro něj byla vším.

Jaký byl tvůj nejhorší úraz, když jsi byla malá?

Žádný jsem našťestí neměla, kromě odřených kolien, boulí atd. Dá se říct, že jsem byla šikovná a to mi vydrželo doteď.

Četli ti rodiče před spaním? Kterou knížku jsi měla nejraději?

Maminka mi četla každý večer, nejradši jsem měla od Marie Tiché Pohádky lesního ticha. Byly o skřítcích Hajadlech a zvířátkách, kterým Hajadla nosili sny. Bydlím u lesa, takže jsem si vše živě vybarvovala. Tatínek mi nečetl, ale hrál se mnou „Už si myslím“.

V jakém městě žiješ?

Bydlím od malička ve Cvikově - bráně do Lužických hor.

Bydlíš v bytě nebo v domě?

Máme dům u lesa, z jedné strany je rybník a z druhé potok, úžasné místo plné klidu.

Bydlíš sama, s rodiči nebo s přítelem?

Máme dvogenerační dům. Bydlím s mužem a dole bydlí moje rodinka.

Máš nějakého domácího mazlíčka, pokud ano, jakého?

Když jsem byla malá, bylo jich nespočet, od klasických křečků, velkého akvária, přes želvaka až po netradiční papoušky. Teď už máme jen čičinku a německého ovcáka, ten je ale ještě malý, takže je to zatím takové trdlo. Také u nás bydlí ježek Amálka a dvě veverka.

Splnila sis už nějaký sen?

Splnila jsem si mnoho snů, podívala jsem se vesměs tam, kam jsem chtěla, a mé koníčky jsou jedním z mých splněných snů.

Máš nějaké nesplněné sny?

Samozřejmě že mám, ale o těch se nemluví, protože by se nesplnily.

Navštívila jsi už nějaká místa?

Míst a zemí bylo nespočet, od okruhů Formule 1 až po památky. Podívala jsem se například do Itálie, Švýcarska, Dánska, Francie, Maďarska, Lichtenštejnska..., míst je opravdu moc.

Jsou nějaká místa, kam by ses doopravdy chtěla podívat?

Určitě se musím ještě podívat do Abú Dhabí! Ale na formule! Bez formulí to tam prostě není ono.

Jaké máš neoblíbenější místo?

Moje neoblíbenější místo je tam, kde bydlím, nepřestávám se podívat nad krásou okolí. Miluji moře, nejvíc se mi líbilo na Pagu a na Plitvicích. Z hor mám ráda Švýcarsko, a nejen pro ty hory. Bydlí tam má teta, takže i prázdniny ve Švýcarsku jsou super. A samozřejmě oblíbená je i Itálie kvůli Ferrari, Maranellu a Monze, v Abú Dhabí je to Ferrari World. Proboha, já bych pro toho černého koně snad i dýchala! Mezi oblíbená místa patří i další okruhy, například Yas Marina v Abú Dhabí, circuit De Monaco a nebo klasický Nürburgring, především díky Nordschleife. Také úžasné je jen tak sedět u Bodamského jezera (Švýcarsko), pozorovat točící se Imperii a vypnout mozek nebo procházet ulicemi Locarna, Laussane, Ženevy ... a vnímat atmosféru.

A neoblíbenější místo z dětství?

Na své oblíbené místo z dětství chodím doteď, je poblíž mého domu ukryto v lesích. Je to taková skála a je z ní nádherný výhled do okolí.

Kam jsi chodila na základní školu?

Na základní školu jsem chodila do Cvikova, spíš vlastně jezdila, tatínek mě každý den vozil do školy i ze školy.

Do kolikáté třídy jsi měla vyznamenání?

Já měla někdy vyznamenání? Do kolikáté třídy se dává každému? Do druhé? Každopádně, co si pamatuji, jsem nikdy vyznamenání neměla, jsem dost chytrá, ale spíš mě nebaví se učit.

Udělal jsi někdy nějaký průšvih?

Průšvih? Jéje! Těch bylo! Ale nikdy to nebylo nic vážného, našťestí, jinak by mě maminka vykosčila.

Měla jsi svou třídu ráda?

Na základce jsme byli rozdělení spíš na party, které se scházely i po škole, ale jo, měla jsem je ráda.

Měla jsi ráda své učitele?

No, učitele, jak které. Některým se člověk nezavdělil, ať dělal, co dělal, a jiní byli naprosto v pohodě. Moji paní učitelku na němčinu jsem měla moc ráda, pořádala pro nás výlety a bylo to vždy nezapomenutelné.

Ve které třídě ti učení připadalo nejlehčí?

Jak říkám, nikdy jsem se učením moc nezabývala, stačilo mi jen sedět, poslouchat a zapsat. Což

nechápu, nechápu a nepochopím nikdy. Z toho si ale příklad rozhodně neberte, nás takhle šťastných je málo.

Odcházelo se ti lehce z 9. třídy?

Odcházelo se mi lehce, věděla jsem, že s lidmi, které mám ráda, se uvidím i nadále. A také když jsem šla na Polygrafku, šla se mnou moje kamarádka Petruška a už tu studovala moje kamarádka z dětství Verunka, takže jsem se spíše těšila.

Chybí ti spolužáci ze základky?

Nechybí, s těmi, které vidět chci, se vidáme.

Proč sis tenkrát vybrala právě Polygrafku?

A víš, že už si po těch letech nevzpomínám? Ale právě Verunka mi dala echo, a když mi vyprávěla zážitky ze školy a z intru, prostě jsem si řekla, že u toho nesmím chybět! Ba ne, chtěla jsem to vyzkoušet, myslela jsem si, že by mě to mohlo bavit. Protože mě maminka našťestí zrazovala od takových věcí, jako je číšník, kadeřnice, kosmetička apod. Chtěla jsem mít něco jiného než ostatní.

Kolik let tu studuješ a proč?

Teď tu studuji šestým rokem. Proč tu studuji? Protože to tady mám ráda!

Jaké školy už máš za sebou? Slyšela jsem, že už máš hotovou maturitu.

Mám za sebou Polygrafku, učební obor reprodukční grafik, pak jsem si odskočila na maturitu z podnikání, ekonomie, marketingu a managementu. Poté jsem se vrátila zpět sem, abych si udělala obor knihař. Teď studuji polygrafii, ráda bych studovala tiskařinu, ale to mi neprojde, je jen pro chlapce. Všechny školy jsem úspěšně dokončila, takže ano, omdaturováno mám.

Co se ti na škole nejvíc líbí?

Na polygrafce mám ráda kantory a svoji třídu. Také jsem měla moc ráda intr a paní vychovatelky, které ze mě na sto procent kvetly po celé tři roky. Jim a učitelům téhle školy by měl někdo dát metál za to, že se ze mě ještě nezbláznili.

Nějaký neoblíbenější předmět?

Mám moc ráda fyziku, když se dozvím, co a jak a proč funguje tak, jak funguje. Výsledky tomu ale moc neodpovídají. Klobouk dolů, pane učitelé, že se mnou máte pořád trpělivost. Mám ráda český jazyk, vždy mě něčím překvapí a výklad paní učitelky, která se do něj vcítí, opravdu dokáže zaujmout. A také dějepis, mrzí mě, že jsem o něj byla ochuzena, když jsem studovala grafika. Podání pana učitele je nesmírně pouťavé. Nesmím zapomenout ani na matematiku, kterou začínám díky vyučujícímu chápat teprve teď.

Z ARANŽÉRKY FOTOGRAFKOU

Je nějaký předmět, který nemáš ráda a nechte-la by ses ho učit?

Zádný takový není. Jen když ve třech předmětech probíráme naprosto to samé a musíme to umět podle každého učitele jinak, tak to mě děsí. Z grafika mám plno věcí zakódovaných tak a druhý učitel to chce jinak. Ale na jednu stranu je to správně, aspoň pořádně pochopíme vazby mezi těmi jednotlivými věcmi, když nad tím musíme přemýšlet.

Máš pro nás nějakou hezkou vzpomínku?

Na Polygrafku mám nespočet krásných vzpomínek a doufám, že ještě nějaké přibudou. Pamatuji si, že mě překvapilo chování učitelů, když jsem je poznala osobně. Vůbec nebyli takoví, jak o nich mluvili někteří žáci, kteří zde studovali. Byla jsem mile překvapena. A pak také první výučák! To bylo dílo, já jsem se vůbec neučila a říkala jsem si, že to prostě dokážu, že mi v hlavě za ty tři roky toho ulpělo až dost. Ráno před zkouškou jsem si vzala skriptu, ve škole se na ně letmo mrkla a už na mě byla řada. Vůbec jsem se toho nebála, naopak jsem se těšila.

Nějaká špatná vzpomínka?

Špatné vzpomínky nemám, ty na téhle škole neexistují.

Máš nějakého nejoblíbenějšího učitele nebo učitelku?

To je moc nefér! Mám ráda všechny! Ale mám radši učitele, kteří mají zájem o své studenty a dokáží si s nimi vyprávět. Možná je to i předměty, které učí, že mají k tomuhle více prostoru.

Jak se cítíš jako dospělá mezi námi pubertálky?

Omlazujete mě! Ba ne, já zůstanu pořád mladá duší. Je mi mezi vámi příjemně.

Dokdy hodláš dostudovat?

Dokdy? Já nevím, řekněme do té doby, než vám začnu lézt na nervy?

Ovlivňuje tě nějak naše chování?

Vaše chování mě neovlivňuje, vím že se tomu těžko věří, ale takovýhle blázen jsem od malička.

Na jaké škole se ti líbilo nejvíc?

Jednoznačně tady u nás!

Máš nějaký sen z dětství, na který nikdy nezapomeš?

Že můj tatínek bude děda mých dětí, to už je teď jen sen, bohužel. Ale když jsem byla malá, tak jsem našim slíbila, že jim koupím fáro a nový dům s ohromným bazénem.

PS: Určitě vám doporučuji přečíst si můj článek Rush, kde se dozvíte můj názor na film i tipy k výletu.

Samozřejmě Hance děkuju za spolupráci.

-Flexik-

Skoro celé léto mě moje teta Pavlína, která si nechává říkat „tetička Pája“, otravovala s tím, at ji naučím upravovat fotky. Nejdřív jsem se na to těšila, myslela jsem si, že to bude sranda. Navíc mi za to slíbila, že mě nafotí. Ale opak byl pravdou. Nejdřív to byl samý vtíp, šlo to hladce, ale pak přišlo dalších milion otázek okolo. A proč tam musí být tohle? A jak jsi to udělala? A nešlo by to jednodušeji? Díky tomu jsem pochopila, že na to jdu špatně, a vysvětlovala jsem jí jednotlivé postupy jiným způsobem. Ale to taky nešlo. Když jsme se poté měly sejít, nevyšlo to, párkrát po tom také ne, a tak to bylo, jako bych ji nic nenaučila. Začaly jsme tedy opakovat a to byly každou chvíli telefonáty typu: Hele Lúco, mám tady dané masky a jak mám udělat ten efekt? Ale pak to bylo lepší. Naučila jsem ji toho sice míň, ale zato pořádně. Už před několika měsíci mě napadlo, že bych o ní napsala ale jak už to bývá, zapoměla jsem. A teta se mi právě připomněla, protože znovu potřebuje s něčím pomoci a také něco naučit. Chtěla jsem o ní psát, protože je dokonalým příkladem toho, že člověk nemusí vždy dělat to, čím je vyučený, a že když člověk chce, může dělat své vysněné povolání. Trochu jsem vám ji vyzpovídala, abyste měli představu, jak to asi udělala.

Jak ses dostala k fotografování?

Když jsme byli s rodinou na dovolené v Bedřichově a popijeli víno, tak mě znenadání napadlo, že bych mohla fotit miminka a finančně si tím vypomoci při tak směšné mateřské.

Jaké byly tvoje začátky?

Těžké. Musela jsme si sehnat prostory k focení a velké riziko bylo investovat poslední našetřené peníze do fotoaparátu, lamp, objektivů, stativu a rekvizit. Každý začátek při podnikání je těžký, ale mně se vyplatil a jsem za to ráda. Stojí to mnoho úsilí a hlavně času, kterého při mateřské dovolené není.

Co jsi vystudovala?

Vystudovala jsem aranžérku a následně nástavbové studium podnikání v oboru obchodu a služeb.

Je to pro tebe výhoda?

Ano, určitě ano, jelikož si mohu sama vytvářet veškeré rekvizity, proto je každý kousek v mém ateliéru originál. A můžu nabídnout to, co jinde nemají, což lidi více osloví.

Jak dlouho už se tomu věnuješ?

Už jsou to dva roky a za tu dobu se u mě vystřídal spousta klientů.

Jaký byl tvůj největší úspěch?

Myslím, že je pro mě největším úspěchem, když se ke mně lidé vracejí nebo když mě oslovují ne-

známí lidé a ptají se: „Vy jste z fotoateliéru Betynka?“

Kde se vzal název Betynka?

Celé těhotenství jsem četla časopis Betynka a toto jméno se mi natolik zalíbilo, že jsem tak pojmenovala i svoji dceru.

Jaká je tvoje specializace?

Ze začátku jsem fotila pouze děti a novorozence, ale v současnosti fotím vše, ať jsou to portréty, děti, zvířata, příroda nebo akty. Od nového roku se začínám více věnovat i skupinovým fotkám, jako jsou například třídy školek a základních škol nebo tabla a různé akce.

Jaký byl tvůj prvotní záměr?

Chtěla jsem si touto cestou přivydělávat, ale do budoucna počítám s tím, že se focení stane mým zaměstnáním.

Čemu se věnuješ nejrady?

Dětem, protože mě baví zachycovat jejich nefalšovaný, upřímný smích. I když focení dětí je velmi složité. Děti jsou náladové, snažím se, aby to na fotkách nebylo znát.

Jak to probíhá?

Lidé mi zavolají a já se s nimi pak domlouvám na tom, jakou mají představu, jak by měly fotky vypadat, jaká témata chtějí nafotit, v jaké cenové relaci. Zároveň si dohodneme čas a datum focení.

-Layla a Pavla Jehličková-

STUŽKOVACÍ VEČÍREK 4.S

Byl jsem požádán, abych napsal článek o našem stužkovacím večírku. Nevím, jestli jsem právě ten nejpovolanější, protože potom, co jsem zjistil, že za barem stojí nevyužitý tuplák, jsou mé vzpomínky trochu rozostřené, nicméně základní informace poskytnout mohu.

Sešli jsme se ve čtvrtek 7. listopadu v podniku Konírna v Rumburku. Pro mě to byla premiéra, v onom hostinci jsem byl poprvé. Dům je to krásný, na okraji města. Nebo mi to tak alespoň připadalo.

Na stužkovací večírek byli pozváni všichni zaměstnanci školy, počínaje oběma váženými paními uklízečkami, konče panem ředitelem. Účast sice nebyla tak velká jako seznam pozvaných, přesto však přišlo mnoho učitelů i mistrů odborného výcviku. Po krátkém úvodním programu začalo samotné stužkování, při kterém nás pan ředitel společně s naší bývalou třídní učitelkou, paní Moňakovou, a s panem učitelem Stránským (který je naším současným třídním), pasovali na maturanty, slavnostně nám předali krásnou tříbarevnou stužku a sklenku s jakýmsi lahodným mokem určeným k přípitku. Samotným přípitkem pak končí organizovaná část večera, zbytek programu už si jistě domyslíte sami, a když ne, tak to na vlastním stužkováku nakonec uvidíte na vlastní oči.

Závěrem chci konstatovat, že i přes některé nedůstojné nepříjemnosti přežili ve zdraví všichni, a i když ne každý našel cestu až domů, druhý den ráno nás bylo ve třídě plno a nikdo nepřišel s vážným poraněním. Dále bych rád poděkoval všem účastníkům, ochotným taxikářům a poctivým lihovárníkům, kteří měli jistě na naší zábavě skutečnou zásluhu. A teď už nezbývá nic jiného, než se těšit na maturitní ples, na který jste všichni srdečně zváni. A pak už jen maturita.

-Sam-

SOŠ MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK VÁS ZVE NA

MATURITNÍ PLES 4. 5

DK STŘELNICE RUMBURK

8. BŘEZNA 2014 OD 19.00 HODIN

Ztracená peněženka aneb listopad měsíc smůly

Už je konečně prosinec a já můžu sepsat své historky z tohoto měsíce. Nevím proč, ale už nějakou dobu se mi vždy 11. listopadu stane něco nemilého. Ne, že bych si poznamenávala, že tenhle den mám každý rok smůlu a tenhle štěstí, ale po čase si takových věcí všimnete. A proto mě překvapilo, že se mi to prokláté datum 11. 11. nic nestalo. Už jsem se radovala, ale velice předčasně. Ani ne týden na to mě má „jedenáctka“ dostihla. Myslela jsem si, že by to mohlo být jen v mé hlavě, že to není tím datem, číslem měsíce. Ale spíš ano.

Asi dva měsíce předem jsem se těšila na jednu akci, kde měla vystoupit má oblíbená skupina. Kupodivu nevystoupila, vlastně ani nedorazila. I když jsou známí tím, že menší akce odpískávají, tak mě to zklamalo. Ale vyšla jsem ven z klubu a potkala svého kamaráda, který má snad vždy dobrou náladu. Připojili jsme se ještě s kamarádkou k němu a pokračovali do čajovny. Zde se opožděně slavil Halloween, grilovalo se a byla tam nějaká akce na pivo. Když už se mi mé představy o dnešním večeru znovu začaly líbit, začal moji kamarádku otravovat její spolužák esemeskami. Odešla za ním a chtěla to s ním rychle vyřídit.

Já měla vcelku poklidný večer v čajovně, ale kamarádka ne. Když jsem se s ní sešla, měla zkaženou náladu, protože se jí její spolužák snažil vymluvit díru do hlavy s tím, jak by měli být spolu. Jak se říká, už jsme byly společensky unaveny, proto jsme se rozhodly vyrazit domů. Koupila jsem si lístek v automatu a zjistila, že mi autobus jede až za hodinu, v druhém směru jel asi za půl hodiny. Šly jsme tedy na další zastávku, abychom si zkrátily čekání a unikly opilému kolemjdoucímu, co na nás pokřikoval. Když už nám to konečně přijelo, zjistila jsem, že lístek vlastně nemám. Ve spěchu jsem si tedy koupila další u řidiče a vysypala mu tam spoustu drobných navíc. Ten opilý kolemjdoucí k nám samozřejmě nastoupil a pořádkem do nás něco hučel, nakláníl se nade mnou a polil mě pivem. Vystoupily jsme dřív a zbytek cesty došly. Cestou jsem si ještě zkontrolovala peněženku a zašmátrala po klíčích. Byly tam a všechno ostatní taky.

Ráno, když jsem chtěla přepočítat, kolik jsem tam těch drobných řidiči vysázela, peněženka byla fuč. Nešlo mi to do hlavy, vysypala jsem celou kabelku, prohledala pokoj a všechny kapsy oblečení, co jsem měla ten večer na sobě. Nikde nebyla, a tak jsem se vydala po svých vlastních stopách ven ji hledat. Ale jak

už to tak bývá, nenašla jsem. Zrovna to ráno v okolí mého paneláku lidé upravovali záhony a cesty, někdo už ji musel sebrat. Ještě ten den jsem zašla na policii nahlásit ztrátu. Nenašel se žádný dobrák, co by vrátil alespoň doklady. Druhý den mě tedy čekalo běhání po úřadech, které našťestí nebylo tak hrozné.

Ale tím můj smolný měsíc nekončil. Další týden jsem si naprosto zničila své nové boty, vyhodila peníze za přípravek na vlasy, který neúčinkoval. Reklamace na boty trvá už skoro měsíc a pořád nic. A přípravek jsem nemohla reklamovat, jelikož paragon byl ve ztracené peněženke. Další týden jsem málem dostala do nosu od holek, co mě obvinily z krádeže nějakého kusu hadru, a roztrhla si bundu, kterou jsem měla jenom pár hodin. Naštěstí už měsíc listopad skončil a já můžu jenom doufat, že advent bude lepší.

-Layly-

Kamion Coca-Cola

Slavný Coca-Cola kamion známý z televizních reklam zavítal do Děčína na parkoviště u Kauflandu dne 22. 11. 2013. Byla to pěkná akce pro všechny, kteří chtěli vidět kamion na vlastní oči. Děti měly možnost zatančit si s pomocníky Santy a užít si přitom spoustu legrace. Našlo se několik dětiček, které se do této akce zapojily a zaplnily celé parkoviště. Jsem ráda, že jsem u toho mohla také být. Z mého pohledu to je moc hezky vymyšlené a bylo vidět, že se děti náramně baví. Pro ně, ale i pro mě to byl velký zážitek.

-Nikii-

Vánoce mi z nějakého neznámého důvodu připadají rok od roku víc o ničem, možná je to tím, že už na Ježíška nevěřím, dárky si kupuji i balím sama a pak akorát dělám přečtenou před sourozenci. Ne, že bych Vánoce neměla ráda, každý je má přece rád už jen proto, že dostane něco nového, pěkného. Ale ten „vánoční duch“ už je ta tam.

Poněkud netradiční Vánoce

Není v tom už žádné kouzlo a překvapení se taky nedočkáte. Ale přece jenom vás vždy překvapí, když se něco pokazí. Ať jsou to pracny, které nejdou ven z formiček, nebo kapr, co má víc životů než kočka. Většina lidí, co znám, už se ani neteší na dárky, ale na jídlo: salát, řízky, vánočku, cukroví, klobásy, rybu... je toho dost. Je toho tolik, že nevíte, co dřív, a než se naděje, ležíte na gauči s narvaným pupkem a namáhavě oddychujete. Jste rádi, že nemusíte nic dělat, a je vám skoro všechno jedno. Nej-

více vás pak paradoxně potěší to, že dávají pohádku, kterou znáte nazpaměť. A to jsem toho ještě hodně přeskočila. Kéz by se tak dalo přeskočit i několik dlouhatánských řad u pokladny v obchodě, kdy jste ověšeni taškami a už jen čekáte, až prodavačka odpíše čárový kód a vy budete jen moct říct: „Děkuji, na shledanou.“ Ale zase na druhou stranu, co vás potěší víc, než když si můžete dopřát nebo spíš můžete někomu dopřát to, po čem nejvíce touží. Vánoce jsou plné takových rozporů, ať je to živý nebo umělý stromeček nebo rozhodování, jestli je dobré dávat na něj ozdoby po babičce nebo ty nové umělé. Na Vánoce máte celý dům vyzdobený snad miliony pro někoho zbytečných dekorací. Jen mě vždy napadá, proč to tak není po celý rok nebo aspoň na všechny svátky. Vánoce už jsme prostě zvolili za vítěze našich svátků.

-Layly-

Vzpomínka na taneční

Do tanečních jsem se těšila. Všichni říkali, jak je to super a že na to budu ráda vzpomínat. Ha, to určitě. Po první lekci jsem myslela, že s tím okamžitě skončím. Ale když už jsem tam jednou šla, tak to přeci jen tak nevzdám. Lekce utíkaly jako voda a blížila se první prodloužená, které jsem se bála. Nakonec úplně zbytečně. Po čase jsem si taneční docela oblíbila, i když ta bolavá chodidla byla hrozná. Od věnečku jsem očekávala trochu víc, než bylo na prodloužených, ale i tak jsem si ho užila. Taneční jsou skvělá zkušenost, kterou by si měl projít každý.

-miluš-

Připravená na plesovou sezónu

Začalo to první lekcí, na kterou jsem se těšila. Vyfíkla jsem se a vyrazila do Rumburku do kulturního domu. Měla jsem jistě očekávání, ale po chvíli tance s neznámým partnerem, který byl ještě víc nervózní než já, jsem jen tiše záviděla těm, kteří přišli v páru s kamarádem. Nabyla jsem dojmu, že to není pro mě. A přála jsem si, aby lekce skončila. Domů jsem přijela úplně unavená a nedovedla jsem si představit, že to podstoupím ještě dvanáctkrát. Ani první prodloužená mě nijak neuchvátila. Ale jak lekce ubíhaly, seznámila jsem se s tanečníky, naučila se nové tance a začaly mě taneční bavit. Teď už mám za sebou druhou prodlouženou i věneček a můžu říct, že jsem si tanec užívala plnými doušky. Jak polku při hře s židličkami, tak valčík s tatkou při garde volence. Najednou mi začíná být líto, že taneční skončily. Ale co, plesová sezóna se blíží a já jsem na ni připravená.

-Maky-

Společným postupem sociálních partnerů k přípravě odvětví polygrafie na změny důchodového systému

byl název semináře, který pořádal 4. 12. 2013 Svaz polygrafických podnikatelů ve spolupráci s Typografickou besedou a náplň semináře byla následující:

1. Výstup pro tripartitní jednání jako společný odsouhlasený podklad sociálních partnerů pro následné politické řešení - Doc. Marek.
 2. Vliv občanského zákoníku na pracovní právní vztahy - Dr. Hološová.
 3. Zaměstnanost osob předdůchodového a důchodového věku - Antonín Pokorný.
 4. Systém důchodového zabezpečení v ČR a výhled do budoucna - Ing. Aust
 5. Prognóza polygrafického vývoje v ČR, struktura profesí v polygrafii a její očekávaný vývoj ve vztahu k odbornému vzdělávání - Ing. Sochůrek.
- Besedy se účastnili pracovníci všech úseků SOŠ mgp a do tajů důchodové reformy bylo možné nahlédnout také redakci Bezevšeho prostřednictvím Markéty Kolaříkové.* -iša-

Seminář o záchraně ohrožených druhů v antarktickém pásmu

O tom sice střeďní seminář na koupališti nebyl, ale dozvěděla jsem se například, že dle nynějších vládních nastavení půjdu do důchodu až v 73 letech. Pěkné, že? Nevím, kam všechno spěje, ale jestli se něco nezmění, člověk jako takový pojde vyčerpáním a nemocemi, pokud se o sebe nezačne lépe starat. A nejen o sebe.

Hovořilo se také o vývoji polygrafie. Za deset let se technologie neskutečně posunuly vpřed a bůhví, co nás čeká v budoucnosti. 3D tiskárny předmětů už existují, třeba se dočkáme i tisku živých tkání, jak nám bylo již slibováno. Možná, že tisk na papír zanikne a bude se tisknout na jiné materiály, nebo tištěné písmo zcela nahradí elektronické. Nezbyvá nám nic jiného, než se nechat překvapit, snad mile. -Krejčovic-

ZŠ Tyršova Rumburk na Polygrafce

Ve dvou termínech 17. prosince 2013 a 24. ledna 2014 jsme měli možnost přivítat žáky ze Základní školy Tyršova Rumburk. Udělalo nám radost, že si k nám žáci devátých

tříd prostřednictvím vyučujících našli cestu, a věříme, že s některými se setkáme už jako s polygrafáky v příštím školním roce.

-iša-

Sállovka nám nevyšla

V úterý 5. 11. 2013 jsme se místo tělocviku šli podívat na fotbal. Fotbalu se účastnila naše Polygrafka, gymnázium a obchodní akademie z Rumburka, gymnázium z Varnsdorfu a lesnická škola ze Šluknova. My jsme tam zůstali jen na jeden zápas a to na Polygrafku s lesnickou školou.

I když se ve fotbale moc nevyznáme, už v prvním zápase to vypadalo, že to nedopadne dobře, ale i přesto jsme doufali, že se to zlepší. Bohužel to dopadlo špatně, což nás mrzí. Naši kluci z Polygrafky skončili na posledním místě. A tak jsme se kluků zeptali na dvě otázky.

Proč si myslíš, že jste prohráli a jak se ti hrálo?
Ruda Petík: Proč jsme prohráli? Dobrá otázka. Bylo nás strašně moc na sállovku a nemohli jsme udělat pevné formace.

Mně osobně se hrálo dobře. Všichni se snažili.
Pavel Mikeš: Protože to bylo všechno špatně, žádný trénink, žádná spolupráce s ostatními hráči, žádná sebranost. Hledali jsme se tam všichni a každý si tam běhal, jak chtěl. Hrálo se mi špatně, byl v tom hrozný zmatek.

Jestli máme hrát ještě nějaké zápasy, musí se na tom zapracovat a všechno změnit, pokud chceme uspět.

Michal Stibůrek: Protože jsme nebyli sebraní. Na tréninky jsme chodili ve čtyřech lidech. Na zápasu se nás sešlo moc, takže to bylo špatné. Hrálo se mi dobře, ale mohlo to být lepší.

Klukům děkujeme za odpovědi a snad to příště dopadne lépe.
 -Flexík-, -Šmudla-

Úspěšná obhajoba

Čeští tenisté odcestovali do Srbska obhajovat prvenství v tenisovém Davis cupu. 15. 11. byl první den a Tomáš Berdych nastupoval proti Srbské „dvojce“ zápas vyhrál 3:0 na sety, bod pro Čechy. Ve druhém utkání dne hrál Radek Štěpánek proti Djokovičovi a bohužel prohrál rovněž 3:0, a bylo vyrovnáno na 1:1. Druhý den se hrála čtyřhra Tomáš Berdych s Radkem Štěpánkem zvládli zápas na jedničku a nedali Srbům šanci (3:0), 2:1 pro český tým. Poslední den, tudíž v neděli 17. 11., prohrál Tomáš Berdych 3:0 s Djokovičem, ale Radek Štěpánek nedal Tipsarevičovi nejmenší šanci, vyhrál 3:0 a mohl se slavit daviscupový titul. -Alty-

RUSH / RIVALOVÉ

a moje doporučení na nezapomenutelný výlet

Po nebezpečné nehodě na Nürburgringu na německé Grand Prix 1976, kdy málem zemřel, se pilot formule 1 Niki Lauda (Daniel Brühl) vrací čelit svému protivníkovi Jamesi Huntovi (Chris Hemsworth) na světový šampionát ve Fuji v Japonsku. Film vypráví skutečný příběh těchto dvou pilotů, kteří byli soky nejen na okruzích, ale také ve skutečném životě. Přestože jsou soupeři, jsou také jeden pro druhého inspirací. I přes jejich rozdílnost je v životě poji zvláštní přátelství. Ale rivalita je žene ke stále riskantnějším výkonům. Titul mistra světa může získat jen jeden...

Faktické hrubky, které ne úplně citlivě mění situace, ale i charakter postavy, jsem schopna nějakým způsobem akceptovat. Občas jsou zbytečné a jindy zase přinášejí do snímku více „drajvu“. Znalce, jako jsem já, tedy čeká řada nepřesností a výmyslů, ale s tím musím u filmu tak nějak počítat. Kdyby byl film natočen podle pravdy a pravidel, měl by přeci jen o dost menší okruh diváků, neboť i jen okrajově zasvěcená většina by nerozuměla ani polovinu filmu. Nicméně se stejně nemohu zbavit hořkého pocitu, že snímek je zbytečně ukočirovaný v hollywoodských mantinelech. Což je bohužel věc, které jsem se u rutinněra Rona Howarda trochu bála a oprávněně. Mezi nejlepší scény bezesporu patří ta, kdy oba závodníci soutěží v deštivém Fuji (ve skutečnosti nepršelo po celou dobu) o titul mistra světa. Perfektní kameramanská práce Anthonyho Doda Mantleho nabízí nesmírně pohlcující chvíle, kdy se na jedinou ocitáte na tribuně s tisíci diváky a kolem vás s ohromným rámusem startují závodní vozy rivalů, které uhánějí na nebezpečných

okruzích. Tento film je technicky nadprůměrný a už teď se mluví o Oscarech. Film je z doby, kdy závody F1 byly opravdu závody a piloti hrdinové. Kvalitních filmů o formuli 1 je rozhodně málo - Senna, Formule 1, ale námětů je dost - Prost, Michael Schumacher, Fangio...

Možná si vzpomenete, že v neděli 6. 11. se jela velká cena Abu Dhabi na okruhu Yas Marina Circuit, který se nachází na ostrově Yas. Blízko okruhu byl v roce 2010 otevřen megalomanský zábavní park Ferrari World, který drží hned několik světových prvenství. Jako nadšený maranellský maniak jsem si samozřejmě tento rozmar nemohla nechat ujít a nikdy toho nebudu litovat. A v čem je Ferrari World tak jedinečný? Například v tom, že se jedná o největší krytý tematický park na světě, první zábavní park pod záštitou automobilové značky... Hlavním lákadlem je bezpochyby horská dráha Ferrari Rosa, která dosáhne zrychlení 240 km/h během pěti vteřin a stala se tak nejrychlejší horskou dráhou na světě. Čeká na vás velmi podobné přetížení jako jezdeck formule 1. Také se pomocí virtuální reality můžete vypravit do továrny v Maranello, kde se slavné vozy vyrábějí (je opravdu na-

prosto přesná jako ta v Maranello), můžete také usednout do speciálních vozítek a projet se vnitřkem motoru Ferrari 599, zkusit si Scuderia Challenge, to je simulátor formule 1, který používají závodníci, zkusit si v depu vyměnit kolo závodního monopostu a nebo vyzkoušet G-Force, který nabízí nejvyšší volný pád na světě, z věže vysoké 62 metrů. Kromě hotelů a nespočtu dalších atrakcí je zde ještě obrovský vodní park. Celý projekt stál 40 miliard dolarů a rozkládá se na ploše 80 000 metrů čtverečních. Celá střecha areálu je tvarována do znaku automobilky Ferrari a tím se tento znak také stává největším na světě. Jeho rozměry činí 65 x 48,5 metrů. Zábavní park Ferrari World vlastní společnost Aldar Properties se sídlem v Abu Dhabi, jež je zároveň jedním ze sponzorů maranellské stáje. Určitě se zase do Abu Dhabi co nejdříve vypravím a spojím to se závody na Yas Marina. Jdu se učit, neboť jen když budu mít dobré známky a budu hodná (budu si hlídat svou pusinu, dobře vařit, péct, uklízet...), mohu počítat s tím, že opět dostanu od svého milovaného muže tento nádherný a nepopsatelný zážitek. Tak se taky hezky uče a třeba se tam někdy potkáme.

H. Denerová, 1.P

Hotel Transylvánie

Známe spoustu příběhů o hraběti Drákulovi, ale co takhle příběh z pohledu samotného hraběte?

Drákula žije se svou rodinou v malém domečku až do doby, kdy je napadnou lidé a jeho upírí žena zemře. Drákula zůstane sám se svou dcerou Mavis, která je v této době ještě malé upírátko, a aby ji ochránil před lidmi, postaví v hlubokých lesích hotel Transylvánie. Ten však neslouží jen k ochraně Mavis, ale je útočištěm pro všechna monstra světa.

Uplynulo už celé století od postavení hotelu a blíží se stoosmnácté narozeniny Drákulovy dcery. Ta má jediné přání, a to vydat se do světa a potkat své vrstevníky. Drákula z toho nemá radost, a tak se rozhodne Mavis přístup k lidem znechutit a vymyslí podlý plán.

V den Mavisiných narozenin se do hotelu sjíždějí monstra z celého světa na velkolepou oslavu. Přijel Drákulův přítel Frankenstein se svou ženou, Mumie, rodina Vlkodlakových, neviditelný muž a spousta dalších, kteří Mavis vymlouvali cestu za lidmi. Drákula je však v tento den kupodivu klidný a svou dceru nechá vylézt zatím jen do malé vesničky nedaleko hotelu. Veří, že jeho plán vyjde. Po krátké chvíli se Mavis vrací s pláčem a uznává, že lidé jsou zlí, a už je nikdy nechce vidět. Taky aby ne, vesnice byla Drákulovým výplodem a nenáviditelné vesničany zahrály zombie z hotelu. Drákula je s výsledkem spokojen, nepočítal však s tím, že tiátr v lese přiláká do hotelu člověka.

Tuto animovanou pohádku od Genndyho Tartakovského jsem si hned zamilovala, je plná vtipných postav, zábavných scén a odehrává se v zajímavém a tajuplném prostředí. Na to, že hotel Transylvánie je první celovečerní film Genndyho Tartakovského, musím říci, že se mu povedl. Klobouk dolů.

-Maky-

Diablo 3: Reaper of Souls

Už tomu jsou skoro dva roky, co jsem psal o tehdy nové hře Diablo 3. Teď se pomalu schyluje k vydání prvního datadisku, tak jsem se vám ho rozhodl představit v malém preview. Nejprve se podívejme na to, co se s Diablen dělo během minulých dvou let.

Hned po vydání byla hra zajímavá hlavně novým příběhem a herními mechanikami. Každý hráč si ale určitě všiml zásadních chyb v základních principech hry. Například legendární předměty, které byly k nalezení jen velmi zřídka, se prakticky nedaly použít. Na nejvyšší obtížnost byla hra skoro nehratelná, a i když se našlo několik hrdinů, kteří hru za pomoci vychytralosti (využívání bugů) dohráli i na obtížnost Inferno, pro většinu ostatních se jednalo o nepřiměřenou výzvu. To se změnilo s prvním velkým patchem, který nejen že obsahoval základní přepracování všech legendárních předmětů, ale také zařadil snížení celkové obtížnosti hry. To se ze začátku zdálo jako dobrý nápad, ale jak se později začalo ukazovat, díky Auction House (aukční síni), s jejíž pomocí mohl každý sehnat nejlepší představitelnou výbavu pro svou postavu, se hra stala rychle až příliš snadnou. A tak další patch přinesl systém Monster Power (1-10), který se znovu snažil zvýšit obtížnost hry, ale díky aukční síni to opět po jisté době přestalo stačit. Tak jsme se dostali až do současnosti.

Hra je dnes v situaci, kdy potřebuje velkou změnu. Ta se naštěstí blíží milovými kroky, a to hlavně díky tomu, že už 18. 3. 2014 bude zrušen právě ten proklínaný Auction House. Týden po tom (25. 3. 2014) je pak ohlášené datum vydání prvního datadisku s podtitulem Reaper of Souls. A po dlouhém a nudném úvodu vám konečně řeknu, co se v něm vlastně objeví nového. Jak už to tak bývá, Blizzard pro nás připravil „novou“ hratelnou postavu. Používám uvozovky hlavně proto, že nový charakter Crusader je prakticky jen kopií paladina z druhého dílu. Je to ovšem typ postavy, který v trojce chyběl. Jedná se o těžce obrněného hrdinu, jenž se v boji ohání velkým štítem v jedné a obouruční zbraň ve druhé ruce. Schopnost používat najednou štít a silnou obouruč-

ní zbraň tak slibuje hráčům opravdu zajímavou kombinaci silných ofenzivních i defenzivních schopností.

Další novinkou je, opět tradičně, nová hratelná část hry, 5. akt. Odehrávat se bude v močálech západního království Westmarch, objeví se i nový velký nepřítel, padlý anděl Malthael, který se snaží vymýtit ze země demony. To by nebylo tak špatné, kdyby jeho konečné řešení bralo ohled na lidi a nepočítalo také s jejich vymýcením.

Jak tedy celý příběh dopadne? To vlastně není tak důležité, dopadne to totiž tak, že Blizzard vydělá další hromady peněz a za dva roky vydá další datadisk. Teď se tím ale nemusíme trápit a můžeme se těšit na další desítky hodin zábavy s novou postavou a novými přepracovanými legendárními předměty.

-Sam-

TO THE MOON

Spousta lidí na smrtelné posteli lituje různých věcí, které si v životě nedokázali splnit. Sigmund Corp je firma, která lidem umožňuje splnit si před smrtí jedno přání a zajistit jim tak poklidný a spokojený odchod z tohoto světa. Příběhem nás provází doktor Neil Watts a Eva Rosalene, zaměstnanci Sigmund Corp, kteří právě dostali novou zakázku – staříka Johnnyho, jehož přáním je, jak název této adventury napovídá, dostat se na Měsíc.

Johnny však sám neví, proč na Měsíc vlastně chce. Eva a Neil tak musí nahrát jeho dlouhodobou paměť do speciálního přístroje a skrze klíčové předměty se dostávat hlouběji a hlouběji do jeho mysli, aby mu mohli zasadit touhu po dobytí Měsíce do nejranějších vzpomínek z mládí.

Hra působí esteticky dobře, používá pixelartovou grafiku v poměrně malém rozlišení, což připomíná staré japonské RPG. Hudba je velice zapamatovatelná a v hlavě mi hraje doteď. Příběh obsahuje několik zvratů, které jsou poměrně překvapující a ztěžují vám práci.

To the Moon se mi opravdu líbilo, zapůsobilo na mě dojemným příběhem, ve kterém se postupně dozvídáte detaily ze života Johnnyho, a vkusným humorem, který je i přes absenci dabingu podán solidně.

To the Moon © Freebird Games | freebirdgames.com

-Peeter-

McPixel je takový běžný člověk, který zachraňuje svět. Provede vás stovkou krátkých úrovní v klasickém point'n'click adventurním stylu. V každé úrovni máte za úkol zamezit explozi výbuchu. Na záchranu dne máte vždy pouze dvacet vteřin!

Ačkoliv by se podle prvního odstavce McPixel mohl zdát jako poměrně normální hra, je vším, jen ne normální. Grafické zpracování, zápletka, humor... vše, co je součástí McPixel, je absurdní. Navštívíte lokace z různých her a filmů a setkáte se se spoustou referencí na popkulturu. Vyřešení hádanky, tedy záchranění místa před výbuchem, je vždy překvapivé a naprosto šílené. Kromě tohoto hlavního módu nabízí hra i editor úrovní, McPixel Social, kde si můžete anonymně psát s ostatními hráči, a McPixel Fart Along, ve kterém, jak možná název napovídá, ovládáte své větry do rytmu hudby. Někdy humor hry působí možná trochu infantilně, ale v tomto případě herní zážitek nekazí.

McPixel rozhodně není perfektní hrou, má své chyby, ale zaujal mě natolik, že jsem jej dohrál. Jeho délka je přiměřená, úplné dokončení hry je pouze na několik málo hodin. Pro ty, kterým však původních 100 úrovní nestačí, je zde portál s úrovněmi od fanoušků, který natáhne délku hry zhruba na dvojnásobek. McPixel © Sos | mcpixel.net

-Peeter-

Každý má svého hrdinu a já bych se rád podělil o toho svého. Je to písničkář, básník, kytarista, částečně spisovatel, vlastenec a hlavně Čech. Jeho názory jsou názory obyčejného člověka a člověka, který nade vše miluje svou zemi. Bojem proti režimu si vysloužil ve svém životě dost problémů, ale zároveň lásku a obdiv lidí. Možná už víte, koho mám na mysli. Ano, jde o KARLA KRYLA. Narodil se 12. 4. 1944 v Kroměříži, vystudoval výtvarný směr Střední průmyslové školy keramické v Bechyni, v roce 1969 byl volným spolupracovníkem v rozhlasové stanici Svobodná Evropa. Od 9. 10. 1969 pobýval v exilu na německém hradě Waldeck, kde vznikla téměř veškerá jeho tvorba. Do Československa se vrátil 30. 11. 1989 kvůli pohřbu své matky. Sám tento svět opustil 3. 3. 1994.

A jak znáte Karla Kryla vy? Za několika lidmi jsem přišel s otázkami a zde máte jejich odpovědi...

1. Znáš Karla Kryla? A kým pro tebe je?
2. Jaké od něho znáš písně.
3. Kdybys měl/a tu čest se s ním setkat, na co by ses ho zeptal/a?

☐ TOMÁŠ NOVOTNÝ

1. Ano, Karla Kryla znám a je pro mne svým způsobem hrdina a nepřítel komunismu. Komunisty jsem sice nezažil, ale jsem si vědom toho, jak nakládali s „nepřáteli státu“.
2. Teď si vybavuji píseň Demokracie.
3. Zda-li mu někdy vyhrožoval a měl opravdu strach, díky kterému by přestal šířit své názory.

☐ FRANTIŠEK HRÁNEK

1. To jméno mi možná něco říká.
2. Nejspíš žádné.
3. Jak se mu žilo v jeho době.

☐ JAN VÁLEK

1. Je to zpěvák, ale nic víc asi nevím.
2. Myslím, že znám jen Morituri te salutant.
3. Jak se dostal ke své tvorbě.

☐ MIROSLAV RAICHL

1. Ano, znám. Je pro mne velkou osobností, velkým bojovníkem, ale hlavně velkým vzorem. Tento umělec ovlivnil můj život. Otevřel mi oči a ukázal směr. Ukázal mi, že musím chránit matičku vlast. Mrzí mne, že jsem se s ním nemohl potkat a podat mu ruku.
2. Zním všechny. Hlavně pak Morituri te salutant, při které vzpomenu na brutalitu dějin. Hlavně na naše velké osobnosti: Kubiše a Gabčíka. Poté Veličenstvo kat, které mi připomene sametovou revoluci, kde prostý český nárudek zvítězil nad rudým medvědem. Ale nelze opomenout: Bratříčku zavírej vrátka, Salome, Anděl a mnoho dalších. Kdybych tu měl jmenovat všechny jeho skvělé písničky, tak to lze shrnout jedním slovem. Všechny.

3. Tak tuto otázku jsem si již pokládal mnohokrát. Vůbec netuším, na co bych se měl tak váženého člověka zeptat. Nejspíše by to skončilo humornou cestou s upřímnou třesničkou na dortu. Asi takto: Zdravím Vás, Karle. Jak zvládáte tu fanouškovskou scénu, které si dala jméno KSČ? Jinak Vám přeji, aby se Vám dařilo, jak nejlépe to jen jde. Aby Vám zdraví sloužilo a Vy jste nám pořád připomínal, že jsme Češi a měli bychom na to být nejen hrdí, ale také bychom měli za svou svobodu, hrdost a čest bojovat. Děkuji Vám. Za vše.

☐ Paní vychovatelka JANA MACHOVÁ

1. Určitě ho znám, je pravda že jsem o něm teď dlouho neslyšela, ani o něm s nikým nemluvíla a dokonce jsem dlouho neslyšela žádnou jeho písničku.
2. Tak určitě Bratříčku zavírej vrátka, moje hodně oblíbená je Anděl. Je to asi málo písní, které si pamatuji, ale v době, kdy hodně zpíval, jsem jich znala víc.
3. Jestli měl při prezentaci svých písniček opravdu tolik odvahy, jak bylo patrné z jeho tváře.

-Charlie-

POZNÁMKA REDAKCE:

Karel Kryl se narodil v rodině knihtiskařů, která vlastnila tiskárnu v Novém Jičíně, založenou roku 1909 (od roku 1936 tiskárna Karel Kryl.) Po záboru Sudet v roce 1938 našla rodina útočiště v Kroměříži, kde jeho děda tiskárnu obnovil. Tiskárna byla v roce 1950 komunisty zlikvidována (tiskařské stroje byly odvezeny do šrotu) a rodina přestěhována. -iša-

NACISMUS

Dnes i zítra se budeme pořád setkávat s vyznáváním nacismu i všim kolem něj.

Můžeme si však položit otázku: jak je možné, že i v dnešní době existují lidé, kteří jdou po stopách člověka, který byl nejhorší osobou v naší historii?

Bohužel, i takoví lidé dnes existují a potkáváme se s nimi všude. Někteří jsou i natolik troufalí, že to dávají na sobě znát (hákové kříže, nacistická hesla, zvedání pravice mezi lidmi). A tak se zamyslím nad tím, proč lidé tohle vyznávají?

Po úspěšném vyptávání se někteří říkají: „Měl velikou moc, dokázal ovlivnit lidi, měnil jejich názory, byl pro ně něco jako bůh za to, co jim slíbil.“ Mají na mysli Adolfa Hitlera.

Moc měl ovšem velkou a to, že s ní naložil tak špatně a hrubě, vzbudilo nenávisť k němu u většiny lidí. I po vlastní zkušenosti musím říct, že lidé tohoto vyznání asi nechápou, co tenhle člověk způsobil, a proto bych jim někdy opravdu přála žít v té době a být židovského původu. Pro takovou skupinu lidí tu v dnešní době naštěstí jsou nacistická vězení ve tvaru hákového kříže, díky bohu za ně.

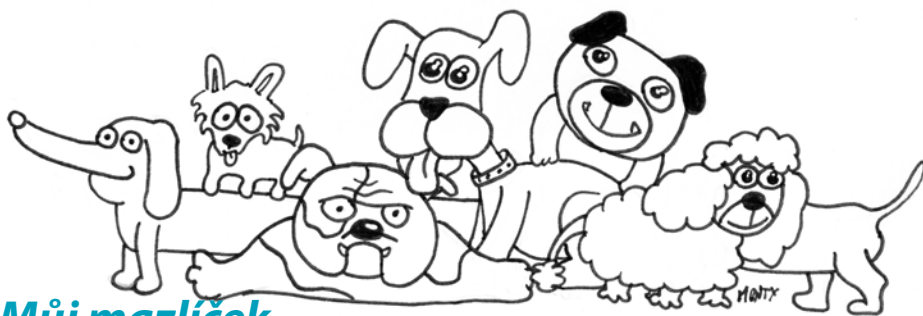
Podle mého názoru je vhodné se ve školní komunitě zmínit o tomto tématu. Ovšem každý člověk má různý názor, ale ti, co si uvědomují, jak hrozně to muselo být v té době, určitě souhlasí s mým odporem proti nacismu.

-Shady-

PŘÍTOMNOST

*Zbavit se programů,
zbavit se pout,
vyhnout se příkazům,
volně si plout.
Není nic hezčího
než celý svět,
na křídlech volnosti
chtěl bys být hned.
Však brání ti cosí,
co nemůžeš pojmenovat,
tvé plány ti kosí,
a tak zbývá ti se jen bát.
Strach a negace
vládnou životu,
sám v tom zůstáváš
jak kůl v plotu.
Brzy ale síla lásky spojí nás
a svobodu celou ochutnáš.*

-Krejčovic-

Můj mazlíček

Byl zimní večer a najednou zazvonil telefon. Volala známá, která věděla, že sháníme nějakého hlídače do domácnosti. Říkala, že našli někde venku pohozenou krabici se šesti malými štěňaty. Ještě ten večer nám je přivezla ukázat. Už od dveří bylo slyšet, jak hlasitě kňučí. V krabici jsem viděla hromadu hnědých kuliček, jak se k sobě tulí. Jedno štěně mě zaujalo. Sáhla jsem pro něj a cítila, jak se třese. Byla to fenka, která měla narezavělý kožíšek. Ihned bylo jasné, že zůstane u nás. Dlouho jsme vymýšleli jméno, ale když se navrhlo jméno Laura, bylo rozhodnuto. Rostla před očima. Každou chvilku něco rozkousala, ale i přesto je to pořád náš miláček. Postupem času přestala dovádět. I když občas uteče a neřekne kam, měra jedna!

-miluš-

Vánoční překvapení

Na moje dnešní vyprávění jsem se těšila. Téma směřující ke zvířátkům? To je moje! Od maličká jsme měli všelijaká stvoření. Rybičky, andulky, křečky, pejsky, kočky a nechyběl ani osminohý přítel Pepa, pro některé známý jako:

„Aáááá, pavouk! Mami, zab ho!“

Ale teď vážně. Skoro před devíti lety jsme strávili promrzlé zimní dny u babičky u rozehrátého krbu, když náhle crrrrr, rozhněval se zvonek a vstoupil do vánočního koledy, která se linula po místnosti. S velkým údivem v obličejích jsme před dveřmi našli rezavé klubíčko čehosi, co vydávalo legrační zvuky a sklidilo hned obrovský úspěch. Zpoza rohu zavrzal sníš a ze tmy vyskočila sestřenka Věruška s úsměvem na rtech: „PŘEKVAPENÍ!“

„To jsou nám, ale hosti,“ spustila hned babička. Věruška nám začala líčit svůj příběh. Dostala pejska od své třídní profesorky, neváhala a vzala si ho domů, aniž by si uvědomila, že potřebuje velký prostor. Nakonec skončil u nás na zahradě. Každý rok byl víc a víc čilejší, čipernější a hlavně neposlušnější.

„Timéé!“ zařvala jsem s domněním, že příběhne. Marně. Výpravy za srnkami, zajíci i bažanty byly na denním pořádku. Jedině na poli jsem ho mohla pustit, tam byl král všeho, i sám sebe. Lovecké pudry od tatínka, irského setra, nejspíš podědil na plné čáře. No jo, rodiče, ti se nezapřou.

Jako každý jiný pes je nevšůj v přítomnosti kočky. Při zmínce o procházce, nebo když si všimne, že nesu v ruce jeho červenočerný obojek, skáče a ště-

ká jak blázen. A když přijedu? Vyvádí a někdy mě i radostí povalí na zem. Taky očekává, že mu vezu nějaký ten pamlsek. Proto začne pátrat svým čumákem všude možně, kde se dá, a v tu ránu pracně složené oblečení je rozházené po celé tašce.

Je to opravdu zlatý retrívr a to díky své barvě. Je rezavý až zlatý, tedy připomíná to zlatavě tmavou barvu. Tato barva je ojedinělá. Klasický retrívr má totiž světle bezovou barvu. Lidi se ptají, co je to za rasu, a nevěřicně kroutí hlavou při zjištění, že je to prachobyčejný retrívr. Na pravé zadní noze má Timeček bílou skvrnku. Když byl se sourozenci kojenný a sestřenka si pejska vybírala, byla to jasná volba: „Tak toho s fličkem na tapce, prosím!“

Poslušně hlídá dům, a čeká, kdy ta jeho panička zase přijede a co mu dobrého přiveze. Mám tě ráda, Time.

E. Moravcová, 2.S

MIKEŠ

Sleduji televizi a v tom přijde můj miláček, kocour ve středním věku Mikeš. Pohladím ho po černých zádech a podrubu na bílém bříšku. Ano, je dvoubarevný, skoro jako rozpulený. Nejpěknější je ale jeho růžovočerný čumáček. Podívá se na mě velkýma žlutýma očima s hnědými fličky a dlouhým mňouknutím mi naznačí, že nemá volné místo na gauči. Tak milostpánovi (jak mu někdy říká tatínek) narovná deku, poklepu na ni a v tom okamžiku už se tam rozvaluje a spokojeně vrní. Dál sleduji televizi, ale místo nějakého nezázivného programu o jídle mě zaujme Mikešovo ohebné tělíčko. Provádí večerní hygienu a je legrační ho při tom pozorovat. Olízne si pravou packu a otře si s ní hlavičku. To samé udělá i levou packou, ani za ušima se nezapomněl umýt. Nad tím zůstává rozum stát, jak se dokáže otočit o sto osmdesát stupňů, jen aby si očistil záda. Hezky chloupek po chloupku. Když usoudí, že je čistý, doslova si ustele své místečko a schoulí se do klubíčka. To mu však nevydrží dlouho a za chvíli leží roztažený po celém gauči. Někdy mu vážně zavídám.

-Maky-

BEZEVŠEHO V PAŘÍŽI

Chvilí před Vánoce jsem si na pár dnů odskočil do Francie, abych načichl vánoční atmosférou i za hranicemi České republiky. Musím říci, že vánoční Paříž, hlavně po setmění, je něco neskutečného. Cítil jsem se tam doslova jako v pohádce. Na Champs-Élysées byl ozdoben snad každý strom a po celé délce této ulice probíhaly vánoční trhy, kde se nabízely nejrůznější věci, co k Vánocům patří. Navštívil jsem samozřejmě i památky, které neodlučně k Francii patří, například: Vítězný oblouk, Montmartre (kopec v Paříži a historická čtvrť, která se na něm rozkládá) a nemohl jsem vynechat ani Eiffelovu věž. A to bych nebyl já, kdybych nevymyslel něco originálního. Vzal jsem s sebou i náš bezvadný časopis, který se podíval na všechnu tu krásu Paříže.

-dom-

Tento rok v létě jsem měla jeden z těch nudných dnů, kdy vstanete později, najíte se a vlastně nemáte žádný plán na odpoledne. Jen tak náhodou jsem při svém věčném flákání na Facebooku narazila na něco, co mě donutilo se začíst. Bylo to něco jako inzerát s nápisem: Hledáme redaktory! Přečetla jsem si, jaké jsou požadavky, zrovna moc jich nebylo, a tak jsem se rozhodla, že bych to mohla zkusit. Jen jsem klikla na „To se mi líbí“ a přemýšlela, o čem bych chtěla psát, abych to tomu neznámému NĚKOMU, koho jsem měla v přátelích, mohla napsat. Najednou mi na monitoru blikla nová zpráva a v ní bylo: „Ahoj, ty ráda píšeš? Chtěla bys psát pro náš web?..“

A asi tak nějak to začalo. Zjistila jsem, že ten dotyčný neznámý je opravdu neznámý, že se odnikud nemůžeme znát. On si mě s někým spletl a přidal si mě do přátel. Od té doby jsem ho měla v přátelích. Ale ještě, že se spletl, jinak bych přes léto nic nenapsala a v září bych neuměla napsat ani dopis. Od té doby tedy píšu pro tento web a velice mě to baví, proto jsem vám ho chtěla představit a podělit se s vámi o naše články. Spolu s mým „šéfredaktorem“ jsme se dohodli a v krátkosti vám o něm něco sepsali.

Jsmo mladý a svým způsobem pro spoustu konzervativců i velice naivní team redaktorů. Už to není o tom pouštět se do všeho po hlavě, ale každý krok musíme důkladně zvážit. Toto myšlení nás posunulo od našich původních záměrů. Naše portfolio začalo myšlenkou webu, kde budeme psát o kavárnách a restauracích, kde jíst a pít a na opak.

Od původního záměru se dost změnilo. Aktuálně jsme partneri sportovních turnajů nebo také organizujeme koncerty v našem okolí. Snažíme se myslet globálně, píšeme sem tam i o problémech, které tíží společnost. Zajišťujeme fotografie na plesy a jiné akce a pomocí našich partnerů jsme schopni zorganizovat akci šitou na míru podle představ klienta. Náš tým se rozrůstá a díky němu přibývají pravidelné rubriky (nejstarší rubrika – Pod lampou a další například Hvězdný deník Kadeta), tím sledovanost stoupá. Zájem, škála možností, kde můžeme pomoci a prosadit si naše myšlenky, se rozvíjejí také. Nebráníme se

ničemu, neustále vítáme nové nápady a posily. Na našem webu existuje také rubrika Móda & Lifestyle, ve které můžete najít spoustu nových trendů, ale i články o tom, jak vlastně žijeme. Dále nám také přibývaly příspěvky Charlese Brkingse, který v próze sepisuje své myšlenky a zážitky.

Spolupracujeme s hudebníky, muzikanty a rapery z ústeckého labelu „Label de Mimo“, který nám zajišťuje přísun nových písniček a klipů,

o kterých rádi píšeme. Dalo by se říct, že děláme tzv. hudební zpravodaj. Když někdo něco nahraje, okamžitě na to reagujeme a zpracujeme to, buď jako recenzi nebo jen jako zprávu z hudebního světa.

Aktuálně dáváme dohromady filmový štáb, který bude zajišťovat kompletní tvorbu videí od A do Z podle zálib našich odběratelů. Ať už hovoříme o společenských, sportovních či hudebních klipech, záznamech a podobně směřovaných novinkách.

Nechceme se řídit k žádné politické straně, ale i přesto víme, že v množství je síla, a proto můžeme s klidem nabízet i služby našich partnerů, kterých si nesmírně vážíme a jsme rádi, že počet lidí a firem, kteří s námi chtějí spolupracovat, rapidně stoupá. Povedlo se propojit a spojit lidi, kteří chtějí podporovat kulturu a kulturní vnímání ve svém okolí.

Najít náš konkrétní cíl je někdy velice obtížné, už když se zdá, že je toho příliš, přijdeme s dalším projektem a jedeme dál. Chceme zachránit planetu a její obyvatele tím, že se je budeme snažit obohacovat informacemi o našem okolí. Aby věděli, čeho jsou vlastně součástí. Chceme dát najevo svůj názor, podělit se o svůj nápad a ukázat světu něco nového, pro to tu určitě vždycky najdeme místo. Chceme něco změnit a půjdeme si zatím! Naivní, co?! Možná jen pro toho, kdo bezduše přikyvuje a nudí ho vše v jeho okolí.

Vše zaleží na postoji!

-Layly a Tomáš Hart-

Dobry večir. Chtěl bych se vám tímto omluvit za neodevzdání mé úvahy ohledně nevhodného výrazu v hodině českého jazyka. Mezi staršími písečkami jsem našel i poněkud starý domácí úkol, který byl bohužel založen až na samé dno mé kartotéky. Jelikož byl tento úkol řádně zpracován, ale neodevzdán, dovoluji si ho přepsat a odeslat. Doufám, že to budete brát s humorem a nedostanu kázeňských postihů.

Řekl jsem v hodině prdel...

Jednoho dne, se mi povedlo v hodině českého jazyka vyslovit ono slovo. Nechápu, jak jsem mohl být tak nepozorný. V očích naší nepozornější učitelky najednou vzplál plamen hněvu, který s následným řešením problému našťásti pomalu uhasínal. Přemýšlím, jak je vulgární mluva mezi mladými lidmi až přespříliš rozšířená. Doplňuje náš slovník poměrně často a bezmála každý den.

Zajímalo by mne, kde se tyto vulgarismy vzaly. Kdo je vymyslel a proč je společnost odsuzuje. Na moji otázku marně hledám odpověď. Převážně mladí lidé se s těmito slovy takřka szili. Ale co spisovná čeština? Upadne tímto v zapomnění? Doufám, že ne, jelikož v letošním roce většina z nás maturuje. Nemůžeme si dovolit mluvit nespisovně a už vůbec ne používat vulgarismy. Přemýšlím a docházím k závěru, že v budoucnu bude situace ještě horší. Moderní technologie nám usnadňují život a pomáhají nám být v kontaktu, ať už se jedná o mobilní telefony či internet. Člověk se pomalu ani nezamyslí nad tím, co píše. A ejhle, zprávu odešle. Dříve si lidé posílali dopisy či telegramy, do kterých dali kus srdce a sebe sama. Zkuste popřemýšlet, jaká asi bude generace po nás. Myslíte, že se náš rodný jazyk změní k nepoznání?

-žák-

KOMA

*Cítím se jako v komatu, na čas už nehraju.
Zpomaluju všechno, aby mi nic neuteklo.
Vnímat je pořád těžší, soustředit se na cíl,
který se v nedohlednu ztrácí.
Vzpomínky se nevrací, nic.*

*Všechno jako by nebylo,
jako by se o všem jenom mluvilo.
Možná, že všechno, co se mělo stát, se stalo,
myšlenky se vznášejí jako pára.
A mě nezajímá pravda, chci si ještě chvilku lhat,
abych se ničeho nemusela bát.*

*Vznášejí se nade mnou opar nicoty
a já jenom čekám, až mě pohltí.
Nezkoumám svoje pocity, je mi jedno,
co jsou zač, nemám na ně čas.
Nechci se probudit, nechci vnímat nic
a přitom mě ubíjí ten klid.*

*V hloubce toho ticha slyším hlasy,
jsou v mojí hlavě, hádají se asi.
Až ty hlasy utichnou a já budu moct myslet,
možná začnu nový příběh.*

-Layly-

● Ěmeke ● Marek ● Klára
● MEZI
● KONTINENTY

1

Klára a Marek Winterovi jsou nejen naši bývalí žáci, ale zároveň jsou to naši přátelé, kteří mnohokrát napsali pro čtenáře Bezevšeho o svém životě daleko od domova. Ěmeke je maskot, který s nimi na cestách sdílel dobré i zlé. Kdysi se rozhodli odcestovat na Nový Zéland, což také udělali. Našli si zde práci a později vydělané peníze procestovali. Navštívili mnoho zemí a získali tak cenné poznatky o životě, kultuře a náboženství v zemích, které se té naši nepodobají ani v nejmenším. Rozhodli jsme se na pokračování otiskovat jejich poznámky z cest, o které jsou ochotni se s námi podělit. Budeme se tu společně s Markem a Klárou potkávat pravidelně a poskládáme střípky z cest. Hezké cestování! -ŠA-

Jak jsme kupovali auto na Novém Zélandu

Bydlíme u kamaráda Graema v Cooks Beach a přesto, že nám dal k dispozici auto, vyrážíme na průzkum okolí stopem. Nemáme moc peněz do začátku, radši trochu ušetříme. Stopuje se překvapivě dobře. Několika auty dojedeme až k odbočce na „gravel road“, což je cesta bez asfaltu, spíš šterk a hlina. Vede napříč poloostrovem Coromandel a my máme namířeno za největším druhem stromů na NZ, kauri. A to

dokonce za unikátem, který nemá kmen kulatý, ale hranatý! Proto byl skoro celý vytěžen Brity, kteří na tom vydělali nemalé zisky. Koruna je totiž hodně vysoko, a tak už stačilo jen dřevo naporcovat a stavět. Dostaneme se tam s mladou Kiwandou, která to dost valí i v prudkých zatáčkách. Místo je to zajímavé, ale jak zjišťuje-

me, jede tu jedno auto za půl hodiny, a tak na stopování není zrovna ideální. Nezbyvá, než čekat...

Po necelé hodině stopneme hned první projíždějící auto. Pán si ho zrovna někde koupil, a tak ho testuje. Proč prý my stopujeme a nemáme vlastní? Vysvětlujeme, že zatím na něj nemáme peníze. Navrhujeme, že má doma auto na prodej, ať se na něj jedeme podívat. Dá nám dobrou cenu, dodává. Tak s ním jedeme a on nám cestou ukazuje po okolí zajímavosti. U něj doma si dáme čaj a předvede nám auto. Kromě toho, že je to automat, tak

to nemá chybu a cena je opravdu nízká. Říká, že se ho prostě potřebuje zbavit. Společně ho projedeme. Dokonce nám koupí naftu. Je to typ dodávky, takže ho můžeme předělat na cesták. Líbí se nám, ale i tak nemáme u sebe dost peněz. Od strejdy Helmuta jsme dostali před odjezdem nějaká evropská eura, a tak by se teď

dala využít. Na naše to vychází asi 25 000 korun. Domluvíme se, že nám to do zítřka podrží a že mu dáme zálohu 100 dolarů z celkové ceny 1500 dolarů. Chceme na to ale nějaký doklad. „No problem,“ říká a na kus papíru z bloku napíše, že od nás převzal stovku a podepíše to. No u nás by takový cár papíru nic neznamenal, ale tady stačí, že si na to lidi plácnou!

U bankomatu ve městě zjišťujeme, kolik můžeme vybrat a že to vlastně můžeme zaplatit hned. Domluvíme koupi hned. Musíme na poštu vyplnit formulář a tím změnit majitele. Zaplatíme registraci a auto je během deseti minut naše!!! Žádné složitosti, vše je co nejjednodušší. Technická kontrola se tu dělá každý půlrok na všechna auta starší šesti let (jinak po roce) a na náš vůz máme ještě tři měsíce čas. Pojmenujeme ho Kauri-Rumburak. Právě podle obrovského stromu, který jsme dopoledne navštívili a kde jsme pak stopli Mika, který nám prodal za pár okamžiků auto. A proč Rumburak? Částečně podle čaroděje a taky podle našeho města Rumburk.

ĚMK ©

TO SE NÁM LÍBÍ

Počátek nového kalendářního roku nebyl na Polygrafce jen o dokončování nového čísla Bezevšeho. Finišovalo se také ve škole, neboť už tady máme pololetní vysvědčení. Těm, kterým to vyšlo na vyznamenání, gratulujeme.

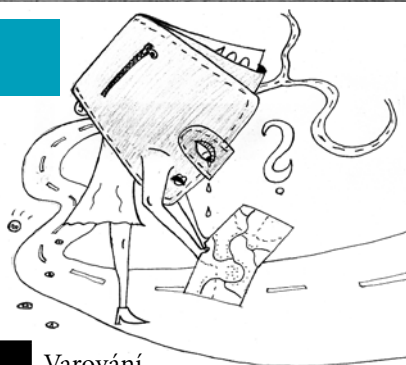
Wenischová Kateřina	1.S	1,0
Kolaříková Markéta	2.A	1,0
Řeháčková Adriana	1.S	1,1
Simandl Jan	1.S	1,1
Heřmánková Šárka	2.A	1,1
Poupová Hedvika	2.A	1,1
Vielkind Bronislav	3.A	1,1
Jiřík Jakub	3.S	1,1
Karfík Josef	3.S	1,1
Kříž Jakub	4.S	1,2
Králíková Vendula	1.A	1,3
Pešáková Eliška	1.S	1,3
Lukášová Romana	2.S	1,3
Nyšová Kristýna	3.S	1,3
Suchý Samuel	4.S	1,3
Jirchářová Kateřina	1.S	1,4
Figala Jan	3.S	1,4
Čechová Valerie	1.S	1,5
Debnárová Jana	3.A	1,5
Grieš Petr	3.S	1,5
Wünsch Štěpán	3.S	1,5
Anděl Petr	4.S	1,5

Zpracoval: -iša-

HŘEBENOVKA

Tajenka v hřebenovce s použitím nejen polygrafických výrazů vám prozradí, k jakému vypravování se vztahuje obrázek Simiho. Chytrý čtenář na první pohled vidí, kdo se ztratil a hledá cestu zpět.

-iša-

Varování

Vyřazení stran na TA

Obratný kousek

Finalizace knihy

Kovové peníze

Tisk

Vynálezce světlotisku

Písmena velké abecedy

Fotbal

Oblíbený školní časopis

Písmena malé abecedy

Převtělení

Useň

Včelí produkt

Systém barev (vzorník)

Vynálezce heliogravury

Základní zařízení kniháren

PERLIČKY БЕРЛІЧКА

● Na praxi si užijeme nejen spousty práce, ale i hodně zábavy. Každý se občas nějak přefekne a jedna moje velmi milá spolužačka má občas trochu obtíže s českým jazykem. Místo Rumburačka řekla Rumburčanka a našeho údržbáře označuje jako truhláře. Nikdo ale není neomylný, a tak se na rozpisu nálepek na balíky Rumburských novin objevilo Křovákovi jako překlep za Kovářovi. Abych nebyla pozadu, samotné se mi podařilo prohodit dvě slova a pozměnit tím význam celé věty – chtěla jsem říct běží hladce, ale v rychlosti jsem vyřkla hladí běžce.

● Byl pátek, začala poslední vyučovací hodina, chemie. Unavený učitel dal knížku žákovi, aby přečetl kapitolu o přírodních materiálech. Žák uchopil učebnici chemie a spustil: „...a Bůh pravil Jidášovi: „Veď svá stáda přes velikou poušť až k oáze...“ Teda promiňte, jsem si asi spletl stránku, tady to je: Přírodní materiály...“ Třída lehla smíchem.

● Z hodiny ekonomiky: Při vypisování plánu učiva do sešitu učitel diktoval témata a u některých bodů se ptal žáků, jestli je znají. „Odpisy, náklady, výnosy..., co ještě znáte? Když jste obchodníci a něco prodáte a máte peníze, tak jste co? V zisku. A naopak když nic neprodáte a jste v mínusu, tak jste?“ Žák odpověděl: „V pr...!“ (odpověď byla samozřejmě: ve ztrátě).

Z HODIN ČEŠTINY A NĚMČINY:

● Vrcholnou podobou realismu byl numeralismus (správně naturalismus).

Jak jsem vzal Pražáky do Německa na houby

Chci vám opět napsat jednu moji příhodu. Tentokrát však není z učiliště. Protože se na podzim hodně chodí na houby, tak to bude příhoda z lesa.

Jednoho dne mě zavolal můj bývalý nadřízený z tiskárny v Zahradách a požádal mě, jestli bych nemohl vzít jeho a pár jeho přátel z Prahy na houby. Protože jsem měl a ještě mám svůj oblíbený a léta prověřený plac, rozhodl jsem se, že je tam vezmu. Po dohodě o čase a místě jsem vyrazil. Čekám tam asi tak patnáct minut, když najednou vidím dvě ne zrovna malá auta s pražskou značkou. Byla skoro v plném obsazení. Devět lidí jsem vážně nečekal. Ale tak dobře, nasedl jsem do auta a vyrazili jsme k mému místu.

Cesta přes pole nebyla nic moc a v oblaku prachu za mým autem nebyla pražácká luxusní auta skoro vidět. Jsme na místě. Než však vyrazíme do lesa, dostali ode mne pražáci školení: „Jsme asi tři sta metrů od německé hranice, jezdí tu německá pohraniční policie terénním autem až do lesa a občas hlídají hranice i helikoptérou s termovizí. Takže neběhejte, nekřičte, no zkrátka se chovejte slušně.“

Když jsme vlezli do lesa, vše se v mžiku zvrhlo ve strašný zmatek. Všude bylo plno hub. Pražáci začali běhat po lese jako splašení a velice rychle plnili ty svoje košíčky. Během půl hodiny začal nahánět jako ztracené ovečky snad po celém lese. Vůbec totiž nevěděli, kde jsou, a bylo jim to jedno. Dál spokojeně sbírali houby. Byl jsem pořád na kolenou a pod smrčky jsem koukal, kde mám těch devět lidiček.

Najednou jsem slyšel zvuk motoru auta. Máme návštěvu, německá pohraniční policie! Co teď? Rozeběhl jsem se k nim, protože jako jediný jsem měl pas. Horší by bylo, kdyby chytili někoho z Pražáků. Vylezl jsem zpočiny až někde právě u policejního autáku. Lámanou němčinou a ukázkou mých pěti hub jsem se snažil vysvětlit, že jsem tu sám

na houbách. Němci koukli do košíku, s úsměvem nasedli do auta a odjeli. Za dvě a půl hodiny se mi podařilo shromáždit všechny Pražáky. Ti měli koše plné až po okraje a byli očividně spokojení. Ještě jsem jim přidal svých pět hub a vyrazili jsme k našim autům. Já byl ještě pěkně rozklepaný z nečekané kontroly. Jediné štěstí bylo, že neletěli helikoptérou, protože bych asi dodnes byl v Německu za mřížemi vedený jako převaděč.

-Václav Kvíz-

● „Tikat“ druhé osobě se píše s „i“, protože je to odvozeno od slova tikání a to je odvozeno od slova slova tikat.

● Komedie je humorný příběh zrozen pro divadlo.

● J. Vrchlický napsal Zlomky popeje (*bylo to asi předtím, než Jára Cimrman Vrchlickému navrhl, jestli by nebylo lepší slovo epopej*).

● V Noci na Karlštejně vystupuje šejk Pešek (*ať žije orient*). V tomhle díle se císařovna Alžběta a Eliška převléknou za panoše (*Karel IV. měl asi dvě manželky*). Karel IV. miloval Alžbětu, byl do dobrák.

● Další postavy v tomto díle jsou: Hanzlík a Kopecký.

● V novele Stařec a moře vystupují tyto hlavní postavy: stařec, ryba.

● V díle Petr a Lucie umírají oba milenci v kostele sv. Víta (*kde se tam vzali?*).

● V básni Král Lávra se hráči na basu zlomil šmitec, a tak si ho vyrobil z vrbového proutku (*to musela být potom hra, takový prohýbající se smyčec...*).

● Karel Čapek napsal Desatero pohádek (*nestačilo by devatero?*).

● V novele Ostře sledované vlaky vystupuje postava výpravčího Hubičky. Žák jeho zkušenosti se ženami popsal takto: Hubička je zkušený, proto poučuje Miloše o všem, co práce obnáší.

Z HODIN MATEMATIKY:

Úloha měla nekonečně mnoho řešení, žák uvedl, že úloha má nekonečně řešení.

Vybrali: -monty-, -ŠA-, LM, SV.

KADEŘNICKÝ SALON NA PRAŽSKÉ KADEŘNICTVÍ PŘÁVĚ PRO VÁS

Nabízíme

Velká škála módních střihů, barev, melírování
Pro ženy, muže i vaše ratolesti
Profesionální poradenství
Dárkové poukazy

Novinky

Tvorba společenských a svatebních účesů
líčení pro jakoukoliv příležitost
Poradensktví v oblasti módy a oblekání
slevové akce pro zákazníky

Proč navštívit právě nás?

bezbariérový přístup
wifi připojení + počítač k dispozici
dětský koutek
přijemné posezení

TĚŠÍME SE NA VAŠI NÁVŠTĚVU
VÁŠ TÝM NA PRAŽSKÉ

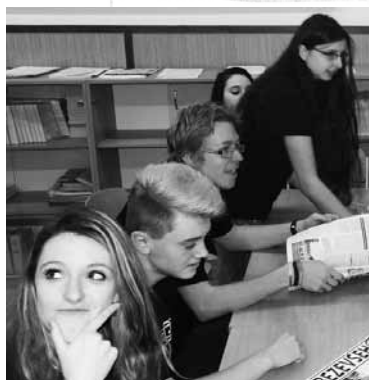
Kateřina Frimlová
603 518 188

Hana Willetalová
739 560 055

Ivan Malejovský
(vizážista/make-up,
artist a módní stylist) 776 409 166

Pražská 515/16, Rumburk

KDYŽ DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ, TAK JEDINĚ V ZIMĚ

BEZEVŠEH

■ Vydává a tiskne: SOŠ mediální grafiky a polygrafie Rumburk v nákladu 400 ks. ■ Redakční rada: Mgr. I. Šabatová (ŠA), I. Šabata (iša), Mgr. Bc. J. Uher, Bc. L. Obergruberová (lo), M. Kolaříková (Krejčovic), D. Pavlíková (YumeOokami), S. Suchý (Sam), P. Anděl (Peeter), P. Hires (Fry), O. Dudek (Monty), D. Budský (dom), L. Minaříková (Layly), M. Kvízová (Maky), M. Pekárková (miluš), N. Opltová (Niki), T. Altman (Alty), K. Brodinová (Šmudla), L. Krupičková (flexik), K. Reisinger (Charlie), Ema Korolusová (Shady), Jan Simandl (simi). ■ Webdesign: Ing. L. Pazderníková ■ Technické a grafické zpracování: I. Šabata